

SVĚTLO

TÝDENÍK MATICE CYRILOMETODĚJSKÉ

24. ČÍSLO / XV. ROČNÍK

9 Kč (12Sk)

17. ČERVNA 2007

Z obsahu:

Afričan Tertulián

Katecheze Benedikta XVI.
při generální audienci
30. května 2007
- strana 2 -

Božské Srdce Ježíšovo a Nejsvětější Svátost oltární

Antonín Steeger
- strana 4 -

Když mladí lidé náhle chtějí mluvit z celého srdce s Ježíšem...

Důležité poznatky
k hlubšímu pohledu
na Eucharistii
Rozhovor s P. Karlem
Wallnerem OCist.
- strana 6 -

John Henry Newman

- poselství pro nás
Wolfgang Stadler
- strana 8 -

Stojanovská evangelizace

Arcibiskup
Jan Graubner
- strana 9 -

Novéna k Panně Marii

Devítidenní pobožnost
k Panně Marii,
Pomocnici křesťanů
- strana 10 -

Hřích smilstva

Cornelius a Lapide
- strana 11 -

Dnešní katechezi opět navazujeme na řadu katechezí, přerušenu při příležitosti cesty do Brazílie, a budeme opět hovořit o velkých osobnostech starověké církve: i pro nás dnes jsou to učitelé víry a svědkové trvalé aktualnosti křesťanské víry. Dnes budeme mluvit o jednom Afričanovi, Tertuliánovi, který na přelomu druhého a třetího století dal počátek křesťanské literatuře v latinské řeči. S ním začíná teologie v této řeči. Jeho dílo přineslo významné plody, které nedocenit by bylo neodpuštělné. Jeho vliv se rozvíjí v různých rovinách: od terminologie a záchrany antické kultury až k onomu vymezení pojmů, jako je společná „křesťanská duše“ ve světě, a formulace nových podnětů k lidskému soužití. Neznáme přesné datum jeho narození ani jeho smrti. Víme naopak, že koncem druhého století přijal v Kartágu od rodičů a od pohanských učitelů solidní formaci rétorickou, filozofickou, právníckou a historickou. Pak konvertoval ke křesťanství, přitahován, jak se zdá, příkladem křesťanských mučedníků. Své slavné spisy začal publikovat v roce 197. Ale příliš individualistické hledání pravdy spolu s výstředním charakterem – byl to velmi přísný člověk – ho přivedly k tomu, že postupně opustil společenství Církve a přidal se k sektě montanistů⁽¹⁾. Nicméně originalita myšlení, spojená s výrazným a působivým slovníkem, mu zajistila místo na vrcholu starověké křesťanské literatury.

Tertulián apologeta

Proslulé jsou především jeho spisy apologetického charakteru. Ukazují dva hlavní záměry: zahrnout těžká obvinění, která pohané vznášeli proti novému náboženství, a druhý – více pozitivní a misijní – sdělovat poselství evangelia v dialogu s kulturou dané doby. Jeho nejznámější dílo *Apologeticum* staví na pranýř nespravedlivé jednání politických autorit vůči Církvi; vysvět-

Afričan Tertulián

luje a brání křesťanskou nauku a obyčeje; rozlišuje rozdíly mezi novým náboženstvím a hlavními dobovými filozofickými proudy; ukazuje triumf Ducha Svatého, který proti násilí pronásledovatelů staví krev, utrpení a trpěli-

vost mučedníků: „Ať je jakkoliv rafinovaná,“ píše Afričan, „není vaše krutost k ničemu: naopak, pro naše společenství je to výzva. Čím více nás pokosíte, tím je nás více: krev mučedníků je účinná setba!“ (Semen est san-

Editorial

Když Ježíš přijal pozvání farizeje Šimona k jeho stolu, poskytl mu tím jedinečnou příležitost, aby osobně poznal proroka z Nazareta v bezprostředním styku a ve vzájemném rozhovoru. Tento případ nám však ukazuje, že samotné osobní setkání s Ježíšem takové poznání a sblížení nikomu nezaručuje. Předně proto, že Boží Syn se nám nepředstavuje v tak oslnujícím světle, které by mohlo znamenat znásilnění naší vůle a svobody. Velkou roli tu hraje okolnost, že i z bezprostřední blízkosti se díváme na Pána svým osobním pohledem jakoby zastřeným svými zájmy a svými očekáváními, která mohou způsobit, že nakonec vidíme jen to, co bychom chtěli vidět, a slyšíme to, co bychom chtěli slyšet. Naše poznávání, místo aby objevovalo nové a dosud nepoznané, může se zaměřit spíše na to, že hledá potvrzení svého očekávání. Právě takového postoje jsme

svědky u hostitele Šimona. Ačkoliv způsob Ježíšova jednání a přístupu k nemocným a hříchem zraněným naplňuje výmluvně to, jak Mesiáše charakterizují proroci, farizej Šimon právě z tohoto Pánova jednání dospěl ke zcela opačnému závěru. V souladu s proroctvím starce Simeona může být i bližší setkání s Božím Synem skutečně jedním ku povstání a druhým k pádu. To platí jak o jeho osobě, tak o jeho slovu, jehož přijetí a vnímání může náš osobní postoj a dispozice také zkreslit a překroutit, třeba i v pravý opak. Někdo, kdo se počítá k těm, kteří se s ním osobně setkali, může být nakonec větším Ježíšovým odpůrcem než ten, kdo ho poznal jen „z dálky“. Odpůrcem nikoliv v tom smyslu, že proti němu otevřeně vystupuje, ale v tom, že za jeho poselství vydává své vlastní výklady a nápady. A to může být zdrojem velkých těžkostí a problémů.

guis christianorum!) (*Apologeticum* 50, 13). Mučednictví a utrpení pro pravdu nakonec vítězí a je účinnější než krutost a násilí totalitních režimů.

Učitel víry

Ale Tertulián jako dobrý apologeta si uvědomuje současně potřebu sdělovat pozitivně podstatu křesťanství. K tomu používá spekulativní metodu, která osvětluje racionální základy křesťanského dogmatu. Prohlubuje je systematickým způsobem, počínaje popisem „Boha křesťanů“; „Ten, koho uctíváme,“ svědčí apologeta, „je jediný Bůh.“ A pokračuje s použitím antitezí a paradoxů, příznačných pro jeho projev: „Je neviditelný, i když je ho vidět; je nevystižitelný, i když je přítomen skrze milost; je nepředstavitelný, i když ho lidské smysly mohou ohodnotit; proto je pravý a veliký!“ (tamt. 17,1–2).

Tertulián dokonce dělá veliký krok v rozvoji trinitárního dogmatu; dal nám v latině přiměřenou terminologii k vyjádření tohoto velkého tajemství, když zavedl výrazy „podstata“ a „tři Osoby“. Podobně také vytvořil správné termíny pro vyjádření tajemství Krista, Božího Syna a pravého člověka.

Tento Afričan se zabývá také Duchem Svatým a dokazuje jeho osobní a božský charakter: „Věříme, že podle svého slibu Ježíš Kristus seslal od Otce Ducha Svatého, Utěšitele, který posvěcuje víru těch, kteří věří v Otce, Syna a Ducha“ (tamt. 2,1). V dílech tohoto Afričana čteme dále četné texty o Církvi, kterou Tertulián uznává jako „Matku“. Ani po svém příklonu k montanismu nezapomněl, že Církev je Matka naší víry a našeho křesťanského života. Věnuje pozornost morálnímu chování křesťanů a budoucímu životu. Jeho spisy jsou důležité také k zachycení živých tendencí křesťanských společenství ve vztahu k nejsvětější Panně Marii, k svátostem Eucharistie, manželství a smíření, k petrskému

Pokračování na str. 12

Hřích a láska

Zamyšlení nad liturgickými texty
dnešní neděle

*Muselo jí být mnoho odpuštěno,
když nyní prokazuje tolik lásky.*

Z Božího slova, které je pro tebe prostře-
no, můžeš získat vhled do velkého tajem-
ství, jaké představuje hřích. Přístup k ně-
mu s pomocí Ducha Svatého a vypros si,
aby tě oprostil od sebelásky, která s obli-
bou zamlžuje tvůj zrak i sluch, a obdařil tě
odvahou hledat správnou odpověď na dů-
ležitě otázky.

Vyslechni nejdříve pozorně slova, která
prorok tlumočí Davidovi, který těžce zhře-
šil. Ačkoliv obdržel tolik dobrodiní, nevá-
há prolít nevinnou krev, aby uspokojil svou
hříšnou touhu. Každému hříchu předchá-
zí nevděčné přehlížení velké hodnoty Bo-
žích darů. To, co je hříšné, projeví nejvíce
svou přitažlivost právě tehdy, když se točíš
zády ke štědrosti svého nejvyššího Dobro-
dince. Nevděčnost hřích nejen provází, ale
jiz předchází.

Nepřehlédni další důležitou okolnost.
Hospodin *odpouští Davidův hřích*, ale dů-
sledky zlého činu nezmizí beze zbytku: *Již
nikdy se nevdálí meč od tvého domu*. Ačko-
liv nám byl pro smrt Božího Syna odpu-
štěn Adamův hřích, nevrátili jsme se do rá-
je. Uvědom si, že žádný tvůj hřích se nikdy
netýká pouze tebe. Podobně jako David
i ty svým hříšným skutkem působíš vždy
také další zlo, které tu zůstává. Vytváří dal-
ší příležitost, že *nepřátelé znevažují Hospo-
dina*⁽¹⁾. Myšlenka na Boží velkodušnost tě
proto nesmí svádět k tomu, abys bral hřích
na lehkou váhu. Naopak. Opravdové lítos-
ti budeš schopen teprve tehdy, až opravdu
nahlédneš do hluboké propasti zla, kterou
představuje v Božích očích každá tvoje ne-
poslušnost a vzpoura.

Právě o tom tě má poučit lekce, kterou
ti Pán připravil v domě Šimona farizeje,
který k sobě pozval Ježíše z Nazareta. Ne-
boj se vstoupit dovnitř. Když sem vpustili
vykřičenou hříšnici, dovolil vstoupit i tobě.
Ona přispěchala, jakmile se dověděla o Je-
žišově přítomnosti. Tak se může chovat je-
dině milující srdce. Pozoruj s obdivem její
neobvyklé počínání. Dříve než mohla pou-
žít přinesenou vzácnou mast, rozplakala se
tak velice, že její slzy doslova obmývají Ježí-
šovy nohy, které chtěla políbit. Protože ne-
má, čím by je utřela, činí tak svými rozpu-
štěnými vlasy. Je to její veliké vyznání, které
nepotřebuje slova.

Vážený hostitel však má pro tuto neče-
kanou scénu málo pochopení. Z jeho po-
stojí poznáváš, proč si vlastně pozval Ježí-
še. Chtěl se utvrdit ve svém přesvědčení, že
tohoto zvláštního Mistra a jeho slova není
třeba brát příliš vážně. Z toho, co si Ježíš
nechává líbit od veřejné hříšnice, vyvozuje
dodatečné ospravedlnění, že se ke svému
hostu nechová jako k Božímu proroku, že
mu dokonce ani neprokázal to, co se kaž-
dému hostu sluší. Vidíš názorně, jak velice
se můžeš mýlit, když sám sebe omlouváš
a druhé posuzuješ, a to právě tehdy, když
se ti zdá, že našel pádný důvod, který po-
tvrzuje tvoje mínění. Tento farizej se nesna-
ží poznat Ježíše, protože nezná dostatečně
sám sebe. Kdo nechce vidět svou hříšnost,
nepotřebuje Spasitele.

Poděkuj Pánu za jeho nanejvýš taktní,
a přece velice výmluvné poučení, proto-
že je adresováno i tobě. Podle čeho se po-
zná opravdová kajícínost? Nikoliv podle to-
ho, že pominuly výčitky a neklid duše, ale
jedině podle toho, jak velice **vzrostla tvo-
je láska**. Odpuštění nespočívá v niveliza-
ci hříchu, nýbrž v tom, že si živě uvědomu-
ješ jeho zvrácenost a nedozírné důsledky.
Nemůžeš ocenit hloubku Božího milosr-
denství, dokud nezávažíš hloubku zla, které
představuje a působí každíčkový hřích. Na po-
znanou propast zla odpovídá Bůh propas-
tí milosrdenství, aby toto zlo v tobě promě-
nil na propast lásky.

Jsou ti odpuštěny hříchy!

Tato slova jsou pro přítomné překva-
pením. *Kdo jen to je, že takto odpouští hří-
chy?* Jsi už schopen odpovědět přítomným,
s kým to zasedli ke stolu? Vysvětlí jim, že
jeho spásná přítomnost může být prospěš-
ná jen tomu, kdo neodmítá uznat jeho bo-
žskou totožnost.

Plačící hříšnici *zachránila víra* v Božího
Syna. Uvěřit v Ježíše Krista neznámá zba-
vit se pocitu viny, nýbrž přijmout bezvýhrad-
ně jeho slovo a vykročit zcela novým smě-
rem: *Spolu s Kristem jsem ukřižován. Nežiji
již já, ale žije ve mně Kristus*.

Co nyní dělají ti mnozí, které Ježíš vy-
svobodil od ďábla? Našli zcela nový smy-
sl života. Vytrvale Pána následují a slouží
mu, starají se o něho a o jeho družinu ze
svých vlastních prostředků. To je správná
odpověď, jakou můžeš i ty dát Božímu Sy-
nu, když jsi na sobě poznal, že *k tobě pojal
lásku a obětoval se za tebe*.

Bratr Amadeus

⁽¹⁾ 2 Sam 12,14

Liturgická čtení

1. čtení – 2 Sam 12,7–10,13

Nátan řekl Davidovi: „Tak praví Hospodin,
Bůh Izraele: Já jsem tě pomazal za krále nad
Izraelem a já jsem tě vysvobodil ze Saulovy
ruky. Dal jsem ti dům tvého pána i jeho ženy,
dal jsem ti dům Izraele a Judy. Kdyby to by-
lo málo, cokoli jiného bych ti přidal. Proč jsi
pohrdl Hospodinovým slovem, že jsi učinil,
co je zlé v jeho očích? Chetitů Uriáše jsi zabil
mečem a jeho ženu sis vzal za manželku, za-
bil jsi ho mečem Amónových synů. Proto se
již nikdy nevdálí meč od tvého domu za to,
že jsi pohrdl Hospodinem, když jsi vzal man-
želku Chetitů Uriáše a udělal jsi svou ženou.“
David řekl Nátanovi: „Zhřešil jsem proti Hos-
podinu!“ Nátan Davidovi odpověděl: „I Hos-
podin ti odpouští hřích, nezemřeš!“

2. čtení – Gal 2,16,19–21

Bratři! Víme, že člověk je uznán za spraved-
livého jen tehdy, když uvěří v Ježíše Krista,
a ne když dělá skutky, jak je nařizuje Zákon.
Z toho důvodu jsme přijali víru v Ježíše Kris-
ta. Tak jsme byli uznáni za spravedlivé proto,
že jsme uvěřili v Krista, ne proto, že jsme děla-
li skutky Zákona. Pro skutky Zákona nebude
žádný člověk uznán za spravedlivého. Vždyť
skrze Zákon jsem Zákonu umřel, abych žil pro
Boha. Spolu s Kristem jsem ukřižován. Už ne-
žiji já, ale žije ve mně Kristus. Avšak tento ži-
vot v těle žiji ve víře v Božího Syna, protože
on mě miloval a za mě se obětoval. Já nepo-
hrdám Boží milostí. Kdyby se totiž k ospra-
vedlnění docházelo zachováváním Zákona,
pak by Kristus umřel nadarmo.

Evangelium – Lk 7,36–8,3

Jeden farizeus pozval Ježíše k jídlu. Vešel te-
dy do domu toho farizea a zaujal místo u sto-
lu. V tom městě žila jistá žena, byla to hříš-
nice. Když se dověděla, že je u stolu v domě
toho farizea, přinesla alabastrovou nádobu
drahocenného oleje, přistoupila zezadu k je-
ho nohám a rozplakala se; slzami mu začala
smáčet nohy a vlastními vlasy je utírat. Liba-
la je a mazala drahocenným olejem. Když to
viděl farizeus, který ho pozval, pomyslel si:
„Kdyby to byl prorok, poznal by, kdo a jaké-
ho druhu je ta žena, která se ho dotýká, že
je to hříšnice!“

Ježíš mu na to řekl: „Šimone, rád bych ti ně-
co pověděl.“

On na to: „Jen mluv, Mistře!“

„Jeden věritel měl dva dlužníky. První mu byl
dlužen pět set denárů, druhý padesát. Když
neměli čím dluh splatit, oběma odpustil. Kdo
z nich ho tedy bude mít více rád?“

Pokračování na str. 14

V Nejsvětější Svátosti oltární je Božské Srdce Ježíšovo tím, čím je mořská hloubka pro naši zemi. Leží daleko široko a nezměřitelně hluboké jsou v něm vody milosti, z Ježíšova Srdce v Eucharistii se uskutečňuje ustavičný tichý příliv vody do lidského srdce, ve kterém proudí dále do věčného života.

Daleko od tohoto pramene všechno vyprahne, stává se vyschlé a neplodné jako poušť. Takové je lidské srdce bez této svátosti. V blízkosti tohoto pramene se všemu daří, vše roste a zelená se, kvete a voní jako v nejkrásnější zahradě. Z toho pramene pili oni velkodušní muži a ženy, ony silné panny a jinoši, kteří v prvních dnech křesťanství tak statečně bojovali za Krista. Od tohoto pramene odcházel osvícení ti, kteří byli odsouzeni k plamenům smrti, na mučidla, k meči a bičování, posileni živou vodou, která prýští z Ježíšova Srdce.

U tohoto pramene vždy dělá nevinnost a čerpala z něho osvěžující vodu, aby se ochladila uprostřed náporu žáru vášně a uhasila oheň žádostivosti. Rostl zde jako krásný a vznešený strom, který je zasazen u vody, sv. Stanislav, svatý Alois, sv. Růžena z Limy a Růžena z Quita.

Jestliže tedy chceš, aby květ, který sis zasadil v zahradě svého srdce, i ty květy, které teprve mají být zasazeny, nezvadly a nezemřely, nýbrž zůstávaly vždy svěží a šťavnaté, rostly stále výše, pak nesmíš ustát v jejich zavlažování.

Z Ježíšova Srdce v Nejsvětější Svátosti musíš vytrvale čerpat sílu a odvahu vnitřní vroucí modlitbou. Nejsvětější Srdce Ježíšovo je na oltáři jako horský pramen, ze kterého vytéká potůček, který osvěžuje a posiluje. A tento potůček je jeho nejsvětější Krev, která byla prolita na odpuštění hříchů a ustavičně

Božské Srdce Ježíšovo a Nejsvětější Svátost oltární

se prolévá duchovním způsobem při mši svaté. Tento pramen nesmí být ztracen, protože za všech dob budou lidé, kteří jsou žizniví a kteří by museli zemřít, kdyby i pro ně nezůstala otevřena

tato spásná lázeň „u pěti ran“. Proto ustanovil Spasitel světa mši svatou. V ní pramení vždy z živého Božského Srdce životodárná vykupitelská Krev, každý, kdo přichází s vírou a zbožností a zastavuje se u tohoto pramene milostí, pozná, že na jeho duši vytéká z Božského Srdce tajemným způsobem hojně nejsvětější Krev. Očišťuje ho od každodenních slabostí, vnitřně ho osvěžuje a probouzí v něm bolest lítosti, aby mohl být ve svátosti pokání obmyt od strašlivého malomocenství hříchu a jeho duše mohla stanout před nebeským Otcem a anděly čistá jako novorozené dítě.

Do této lázně Kristových ran přinášej denně své jediné, ale nemocné dítě, svou duši. Postěžuj si v nářku milému Spasiteli, co tvému dítěti chybí, aby mu pomohl. Pán je plný lás-

ky, čeká na nemocné s touhou a stačí, aby řekl jen slovo, a tvá duše bude uzdravena.

Nejsvětější mše svatá je tajemstvím lásky. Neboť ve mši svaté se zjevuje sám Spasitel, a jeho Srdce ti jasně zjevuje, čím zde je a co působí. Když se díváš zrakem víry na Spasitele při mši svaté, spatříš nejbohatší lásku jeho Srdce, nejhlubší pokoru a ponížení, nejlaskavější smilování jeho Srdce, uvidíš jeho nevyčerpatelné poklady. Mše svatá je skutečně zjevením jeho Božského Srdce. Kdybychom o něm nevěděli nic jiného, než co nám říká mše svatá, věděli bychom o něm již dosti. Ve mši svaté se ustavičně zjevuje jeho Srdce, když se Kristus při proměňování stává obětí, vzdává Bohu zvláštní slávu a lidem zajišťuje spásu. Proto svaté proměňování ti zjevuje jeho dobrotu, jeho ponížení, jeho smilování a lásku Kristova Srdce k tobě.

Spasitel v nesčetných každodenních mších svatých obnovuje oběť lásky na kříži k blahu všech lidí. A oni tak málo o to dbají,

stává se k tomu dokonce chladně, lhostejně i nepřátelsky. Nemusí to, lidsky řečeno, obnovovat tytéž jeho bolesti, jaké nalezl na kříži?

Tyto vážné myšlenky tě musí povzbuzovat k velké horlivosti, aby sis mše svaté nade všechno vážil a pokud možno denně se jí účastnil.

Zahrada tvého srdce potřebuje ještě jiný druh zavlažení. Do tvé zahrady chce přijít sám Pán a procházet jako zahradník, který zavlažuje vodou milosti ze svého srdce všechny její rostliny. Děje se tak ve svatém přijímání. Zavlaženy mírnou vláhou Kristovy Krve rozkvétají pak zahrady křesťanů nejkrásnějšími květy, jsou to uzdravující myšlenky, podněty, vnuknutí a povzbuzení, dobrá předsevzetí a skutky, které kvetou k Boží radosti i k radosti lidí.

Nejsvětější Srdce Ježíšovo v Nejsvětější Svátosti je také sluncem celé Církve. Od něho získává posvěcující a oživující paprsky milosti. Ježíš řídí svou Církev ze svatostánku, před kterým se shromažďují pastýři Církve a vyprošují si osvěcení, když mají rozhodovat o otázkách víry a mravů. Z oltáře čerpají svatí kazatelé onu strhující výmluvnost a zde se učí onomu nebeskému pomazání, jehož síle posluchači nemohou odolat.

Zde před svatostánkem nacházejí světlo a moudrost katolické víry.

Před svatostánkem i ty získáš hlubokou úctu ke svému Spasiteli. Tvé srdce zde bude tlouct svatou láskou, hlubokou vírou a dětskou důvěrou k Božskému Srdci. Proto nikdy nezapomínej na Ježíšovo Srdce ve svatostánku.

Na závěr mi budiž dovoleno citovat ještě slova cti-hodného Taulera o Ježíšově Srdci ve Svátosti oltární.

Z mnohoznačných vnitřních vztahů, jaké zaujímá Srdce Spasitele ke Svátosti lásky, jeví se cti-

NAŠE SRDCE BYLA JEDNO S OTCEM

Pojďte se mnou cestou, kterou se mnou šla moje milovaná Matka. Je to cesta nejněžnější, nejněžnější mateřské lásky.

Ona mě nosila pod srdcem. Byl jsem zcela ponořen do jejího mateřství, byl jsem jedno s koloběhem její tělesnosti.

Ale ještě mnohem více byl to duch její lásky, který mě nesl, každý okamžik se na mě soustředil, podřízený onomu Ano, které skrze anděla darovala Otcí. Její duše bylo ustavičně tiché klanění. Ano, byl jsem v ní tím, který podněcoval, který stále daroval srdce Otcí, který v ní jásal a děkoval, když její srdce děkovalo a velebilo Otce.

Naše srdce byla jedno s Otcem. Nikdy neexistovalo mez lidmi niternější společenství lásky, protože žádné nebylo tak hluboce založeno v Bohu.

Pojď, i ty mi daruj své srdce, abych v tobě mohl prosit a milovat. Pros moji Matku, aby tě vedla a učila. Pros ji, aby ses jí mohl zcela darovat. Otevři své srdce, abych se do tebe ponořil, aby v tobě rostla a naplnila se moje láska.

Sestra Františka Maria od Ukřižované Lásky

hodnému Taulerovi obzvláště tyto tři: předně že za tento nejvyšší a nejvznešenější dar vděčíme Nejsvětějšímu Srdci Ježíšovu. Dále že v tomto bohatém daru přijímáme samotné Ježíšovo Srdce, a konečně že nejlepší přípravu na důstojné přijetí tohoto tajemství nacházíme právě u Božského Srdce.

Jednou na Zelený čtvrtek řekl v kázání o slovech Páně: *Hle, já jsem s vámi až do skonání světa.* „To byla poslední slova, která milý Pán Ježíš řekl svým učedníkům v den svého nanebevstoupení, když se s nimi loučil. Neboť věrný Boží Syn viděl zármutek v srdcích svých učedníků, kteří se domnívali, že chce od nich odejít. Aby je potěšil, a nejen je, ale všechny své vyvolené, kteří měli pocíťovat velkou touhu a zármutek po něm v této pozemské nouzi, vyslovil tato slova a připomněl překypující lásku, která vytryskla z hloubi jeho Božského Srdce při Poslední večeři, když nám odkázal svatou záruku trvalé přítomnosti svého svatého těla. Řekl jim tedy ve chvíli, kdy právě chtěl od nich odejít: *Já jsem s vámi po všechny dny až do skonání světa.* Jako kdyby řekl: – Hled'te, děti, tak jako jsem se vám zcela zanechal, tak ať se váš zármutek promění v radost, protože já chci zůstat s vámi zde na zemi ve svátostných způsobách až do skonání světa. Proto přijměte všemi silami své duše tuto překypující sladkost mého Srdce, která z něho vytéká. Přijměte důstojnost daru mého Těla a Krve, které vám chci zanechat zde na zemi, a vezměte na vědomí také všechno mnohoznačný užitek, který máte přijímat z tohoto tak plodného daru.“

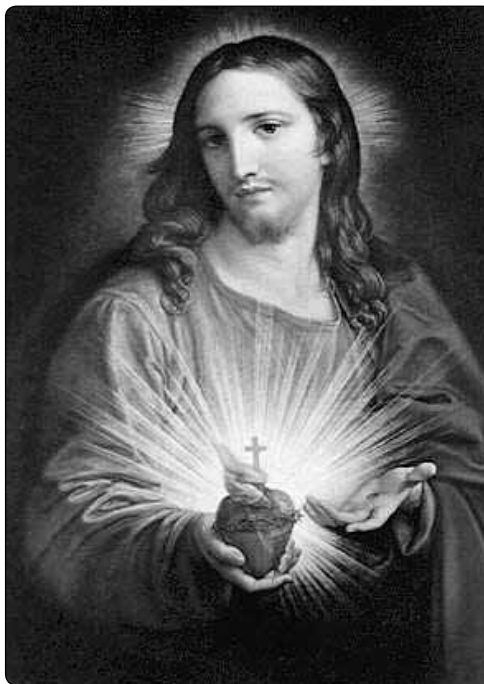
Ve svém rozjímání o Pánově životě a utrpení rozvádí Tauler tuto myšlenku ještě dále a říká: „Když se zjevila doba milosti a smilování, ve které Boží Syn podle věčného rozhodnutí měl dokonat naši spásu, aby za nás zaplatil nikoliv zlatem a stříbrem, nýbrž svou drahocennou Krví, chtěl nejdříve ve věrně

lásce, když jako štědrý hostitel slavil Večeři se svými učedníky, podat jim znovu znamení své velké lásky dříve, než se s nimi rozloučí, aby podstoupil bolestnou smrt. Při této Poslední večeři chtěl uzavřít svou Smlouvu a tím slavnostně dosvědčit, že nás od věčnosti nosil ve svém otcovském Srdci jako opravdové děti a miloval nás až do konce.“

„Právě proto, že jeho otcovské Srdce nemohlo najít ani na nebi ani na zemi nic lepšího a vznešenějšího, předal nám sám sebe a ukázal tak nejnázorněji bohatství své dobroty a propast hluboké lásky svého Srdce k nám. Pokládáme to za dokonalý dar, když člověk daruje druhému sám sebe. O co vyšší a dokonalejší dar musíme ocenit, když Ježíš s celým svým božstvím se nám daruje jako otec, přítel, bratr, pokrm, jako přímluvce a zastánce!“ A na jiném místě Tauler píše: „V této požehnané Svátosti vylil na nás milosrdný Bůh poklad svých milostí, zjevil nám své otcovské Srdce a dal volný průtok své nekonečné lásky k nám. Zde ukázal nad slunce jasněji, jak velice ho zranila jeho horoucí láska k nám.“

Aby povzbudil věřící k častějšímu svatému přijímání, po-

ukazuje Tauler na sílu Božského Srdce: „Zjišťuješ-li, že jsi chladný, lenivý, bez touhy a úcty k tomuto nebeskému pokrmu, nevzdaluj se kvůli tomu od svatého stolu. Vždyť právě proto ho nejvíce potřebuješ. Chybí ti láska? Zde najdeš Lásku. Chybí ti horlivost? Zde hoří Plamen. Cítíš se nesvatý a slabý? Přijmi Svátost a staň se silný skrze sílu svého Pána. Božskou silou této Svátosti budeš přetvořen v Boha tím, že s ním budeš du-

chovně spojen. Co je jeho, bude i tvoje. Jeho Srdce se stane tvým srdcem, jeho Tělo tvým tělem, tvoje smysly a údy, tvoje láska a vůle, tvoje postoje a síly

tak přejdou v jeho, že ve svém těle a duši budeš cítit a poznávat: – Pán je mi blízko, on je ve mně a já v něm.“

Ve vědomí, že člověk je sám od sebe neschopný připravit se důstojně k přijetí této svátosti, učí Tauler, že tuto milost si máme vyprositi od Božského Srdce:

„V pokorné modlitbě klepu na dveře tvé božské trpělivosti a shovívavosti a na tvé otcovské Srdce. Vyslyš mou modlitbu, utiš žádost mého srdce, nasýť hladového, napoj žíznivého, osvěž mě unaveného a vysíleného, uzdrav mě nemocného, neboť ty jediný jsi Lékař, který mě může uzdravit. Ó, milosrdný Samaritáne, neprocházej kolem svého slabého a zraněného služebníka, nýbrž smiluj se nad mnou, vylij olej a víno své slítovnosti na moje rány!

Lásko, Ježíši, který jsi sestoupil z nebe na zem, abys vykoupil našeho ztraceného otce Adama, pohni se ve svém Srdci, abys uzdravil i mne, ubohého pozemského červa. Prosím tě pro tvoji horoucí lásku, ve které sis nechal své tiché Srdce probodnout kopím, zaveď mě touto ranou do svého nestvořeného Božského Srdce! Sestup ke mně, zjev se mi se svým nebeským Otcem, protože ty víš, že tě tvůj nebeský Otec nikdy neopustí, nýbrž chce tě mít stále u sebe. Prosím tě, sladký Ježíši, očisti mě tak dokonale ve své Krvi a vodě, aby tvé mírné Srdce vzplanulo a já abych byl hoden, abys mě uvedl do láskyplného Srdce tvého věčného Otce, kde mě chceš pocítit svým božským dětstvím, které jsi mi získal ty svým utrpením a smrtí. Prosím o to tebe, který s ním ve stejné moci a slávě vládneš na věky věků. Amen.“

Z knihy Das Goldene Herz-Jesu-Buch přeložil-lš

Stane se člověk pravidelnou účastí na mši svaté autentičtějším křesťanem?

Bohužel se u nás rozšířila povrchní představa o svátostech: jako by to byly krásné rituály, které působí čistě autosugestivně v psychologické nebo sociologické rovině. Ve svátostech však působí sám Kristus. A právě mše svatá je svátost osobní jednající přítomnosti Ježíše Krista. Kdo se správně spoluúčastní mše svaté, ten je nutně zasažen Božím slovem, ten nutně vstoupí do společenství lásky s nebeským Hostem. Jak by mohl zůstat nedotčen úsilím stát se lepším? Prožívám to velmi silně s mladými lidmi, kteří se po dlouhém životě daleko od Boha

obrátl a změnil: pro ně je častá mše svatá skutečnou „nutností“, protože cítí: – Zde získávám sílu, abych opravdu žil...

Stačí nedělní mše svatá, abychom dosáhli křesťanské dokonalosti?

Každý má navštěvovat mši svatou tak často, jak je mu to možné. Kdyby skutečně všichni křesťané navštěvovali „jen“ nedělní mši svatou, měli bychom silné křesťanství! Zaměstnaní a prací přetíženi lidé si nemusí dělat svědomí, jestliže chodí na mši „jen“ v neděli. Je však mnoho lidí, kteří by mohli přicházet častěji. Ty bych chtěl vyzvat, aby této šance využili. Vždy radím věřícím, aby přicházeli na mši svatou s nějakou osobní záležitostí, se svou vlastní „intencí“,

Když mladí lidé náhle chtějí mluvit z celého srdce s Ježíšem...

Důležité poznatky k hlubšímu pohledu na Eucharistii

Rozhovor s P. Karlem Wallnerem OCist.

o kterou chtějí Spasitele zvláště prosit. To motivuje, protože milost nikdy neschází.

Jak se máme připravit na mši svatou? A na co bychom během mše svaté měli zvláště dbát?

Chtěl bych dát jednu praktickou radu, jak se soustředit. Jako farář jsem zažil, když krátce přede mší panoval v sakristii chaos a delší soustředění, jaké praktikoval P. Pio, prostě nebylo možné. Při vstupu jsem poslal soustředěný pohled na svatostánek a při pokleknutí jsem zašeptal: „Ty!“ nebo: „Vše pro Tebe!“ Toto krátké soustředění na Pána mi vždy pomohlo být pak při obřadu skutečně soustředěný.

Je každá mše svatá stejně cenná?

Objektivně je každá mše svatá ve svém spásném působení stejně účinná, ať už je to tichá mše svatá ve všední den, slavnostní pontifikální bohoslužba nebo krátká dětská mše. Přesto jsou různé podoby velmi žádoucí, protože my lidé žijeme silně ze smyslové zkušenosti. Proto jsou liturgicky odstupňovány památky a svátky, liturgický roční okruh. Jak se člověk těší po týdnech postu opět na Aleluja, na

hru varhan, na květiny v kostele. Bůh tyto různé výrazy nepotřebuje, ale potřebujeme je my lidé, abychom mohli intenzivněji spoluprožívat tajemství.

Kdy smím jít k svatému přijímání a kdy bych je měl vynechat?

Je třeba říct, že objektivně se na působení milosti mše svaté účastní i ten, kdo z dobrých důvodů nepřistupuje ke svatému přijímání. I taková vědomá a zbožná spoluúčast je svým způsobem „přijímání“, tedy společenství s Pánem. Není proto nutné, aby věřící vždy, i když je ve stavu milosti, přistupoval k svatému přijímání. Svaté přijímání

je něco osobního a intimního, zde vstupují do vnitřního vztahu s Pánem. To tedy vyžaduje přípravu, touhu srdce, vnitřní postoj pokory a lásky. Nejsem-li disponován vůbec nebo špatně, může být někdy milostiplnější nedělat to, co dělají všichni. Na druhé straně bych chtěl jasně říct: kdo může přistoupit ke svatému přijímání, neměl by přehlížet lehkomyšlně, že je pozván k hostině Beránkové.

Co znamená přijetí Eucharistie? Jak dlouho zůstává ve mně Kristus tělesně přítomen? Jak bych se s ním měl setkat?

Svaté přijímání se latinsky nazývá *communio* – společenství. Jde o osobní společenství, o setkání dvou osob: moje Já a Ty Spasitele. Objektivně končí eucharistická přítomnost po rozplynutí hostie v žaludku, ale duchovní působení tím nekončí. Po přijetí Eucharistie potřebujeme bezpodmínečně soustředění a ticho, prostě šanci, abychom mohli se Spasitelem mluvit. Děkčinění je bezpodmínečně nutné, protože zde se jedná o plody a účinky svátostného přijímání pro můj život. Mohu se Pánu, který je ve mně, klanět, prosit ho o uzdravení, předkládat mu své starosti a prosby, ze srdce mu děkovat za jeho blízkost. (...) Děkčinění je dialog s Pánem od srdce k srdci.

Je přípustné si vybírat, kde se chce účastnit mše svaté, nebo má věřící zůstat ve své farnosti?

To je třeba posuzovat případ od případu. V některých případech je nutno poradit: Je pro tebe lepší, abys snesl nějaké nesrovnalosti a neutikal hned před situací pro tebe nepřijemnou. Trpět v Církvi je jedna katego-

LATINA NENÍ MRTVÁ

Papežský výbor pro společenské vědy uspořádal dvoudenní kongres, který se zabýval rolí latinské řeči v Evropě. Konference konstatovala, že nejvýznamnější díla, která tvoří kulturní dědictví Evropy, jsou napsána v latině. Každý, kdo má nějaké ponětí o vědecké práci, ví velice dobře, že není možné se spokojit s překlady, ale je nutno sáhnout k originálům. Zájem o latinu se objevuje i v Číně. Na internetu jsou obsáhlé kurzy latinského jazyka. Jak řekl Walter Brandmüller, jedině kdyby se evropská společnost chtěla zříct všeho, co se zde za 2000 let vytvořilo, může se zříct i latiny. Latina hraje klíčovou roli i k pochopení mnoha jazyků. Čím lépe jsou žáci seznámeni s latinou, tím lépe se učí další nové jazyky.

rie milosti. Když se vždy ihned vyhýbáme, pak nemáme zdraví pokory, které patří také k životu v Církvi. Je důležité, aby se všichni modlili za ty, kteří jsou odpovědní za nesrovnalosti v liturgii, a pokusili se je věcně opravit. Na druhé straně jsou i strašné případy, kdy zlořády při slavení svatých tajemství jsou tak zatěžující, že je nutno poradit: Běž pryč z té Sodomy a Gomory! V době vysoké mobility mají věřící možnost „hlasovat proti“ i tímto způsobem.

V čem je tajemství opravdové eucharistické zbožnosti?

U Eucharistie, ať už se jedná o mši svatou nebo o adoraci, je rozhodující, abychom stali s Pánem tváří v tvář. Když budeme mít kněze a věřící, kteří žijí z dialogu s eucharistickým Spasitelem, pak bude všechno nové! A kněžím bych poradil: Buďte důvěrně zamilovaní do Pána v Eucharistii!

Prožíváme to u nás každý měsíc při nočním bdění v klášteře, kde záměrně neslavíme s mládeží mši svatou, ale učíme je adorovat před Nejsvětější Svátostí. Když mladí lidé vidí, že Ježíš je skutečná osoba, do které se mohou zamilovat, pak to také udělají, a následuje zázrak za zázrakem.

Mladí lidé tu klečí a začínou pojednou rozmlouvat s Ježíšem a naslouchat mu. On na ně vždy už čeká. To si pojednou uvědomují. A papežové a biskupové nás ve svých listech nevyzývají k ničemu jinému, než abychom si byli vědomi, jakou moc má milost eucharistického Pána. Ne-li list *Sacramentum caritatis* jediná jediná výzva Církvi: Buďte si opět vědomi, jakou moc má Pán v Eucharistii, dovolte mu, aby byl středem vašeho života, pak prožijete zázrak proměnění!

(P. Karl Wallner je rektorem papežské vysoké školy v Heiligenkreuzu v Rakousku.)

*Z Vision 2000 - 3/2003
přeložil -lš-*

Domácí vyučování

Ve Spojených státech více než dva miliony dětí nenavštěvují školy, ale vzdělávají se doma a jejich počet stále roste. Ve státě Oregon v Salemu je Výzkumný institut domácího vyučování. S jeho ředitelem Dr. Brianem Rayem hovoří Marcus Mockler.

Proč je domácí vyučování v USA tak oblíbené?

Z rozličných důvodů. Začíná to nespokojeností rodičů s tím, co se na veřejných školách děje. Nechtějí se např. dívat na to, jak jejich děti někdo bije a nikdo proti tomu nezasahuje. Nechtějí svěřovat své děti učitelům, kteří jsou zcela přetížení a škodí dětem. Deset procent dětí uvádí, že byli učiteli sexuálně zneužiti nebo obtěžováni. K tomu přistupuje tlak různých školních skupin vyzkoušet alkohol, drogy a sex. Z těchto důvodů si rodiče nechávají děti doma.

Čím se liší domácí žáci ve srovnání s běžnými žáky?

Jejich výsledky jsou o 15 - 30% lepší než u dětí na veřejných a soukromých školách.

Jak si to vysvětlujete?

Je to zcela jednoduché. Tu a tam pořádám akce dalšího vzdělávání pro učitele. Tu jim vždy položím následující otázky: „Co byste řekli tomu, kdyby byly třídy jen se třemi nebo čtyřmi žá-

ky? Jak by se vám líbilo, kdyby se mohl brát ohled na individuální rychlost učení jednotlivých žáků? Jak by to vypadalo, kdyby se k dítěti v jeho silnějším obo-

ru přistupovalo jako ke gymnazistovi a ve slabším jako k žákovi základní školy? Co kdyby se přecházelo k další jednotce látky, až když jedna jednotka je dokonale pochopena?“ Vždy dostávám stejnou odpověď: „To by bylo velice žádoucí.“ A vidíte, přesně to poskytuje domácí vyučování.

Jak je možno provozovat domácí vyučování, když většina rodičů nemá pedagogické vzdělání?

Výsledky výzkumů ukazují, že pedagogické vzdělání není rozhodujícím kritériem. Motivovaní rodiče mohou dosáh-

nout více než pedagogové, kteří se nemohou bránit proti velikosti tříd a jiným problémům školního systému.

Uskutečňuje se domácí vyučování jen v elitních rodinách?

Nikoliv. Trend směřuje právě opačně. Je to stále více afroameričanů a přistěhovalců, kteří se rozhodují pro domácí vyučování. Všimněte si faktu, že ve veřejných školách vytváří sociální postavení rodičů velké rozdíly mezi jejich dětmi. Při domácím vyučování závisí úroveň vyučování málo na sociálním postavení rodičů. Dítě z černé rodiny s malým příjmem dosahuje s velkou pravděpodobností lepších výsledků při domácím vyučování než při návštěvě veřejné školy.

Při předávání základních poznatků se většinou rodiče cítí dostatečně zdatní, co se týká vědomostí. Ale jak je tomu s učebními plány dějepisu v 9. ročníku nebo fyziky v II. ročníku? Nejsou mnozí z nich přetížení, protože to neznají nebo to už zapoměli?

To je přirozeně problém. Pro to je také pojem domácí vyučování zavádějící. Všude v USA se vytvářejí sdružení. Děti ze sousedství se scházejí jednou týdně a vyučuje je expert na biologii, jindy provádějí fyzikální pokusy. Výuka se tedy neuskutečňuje výlučně doma, vytvářejí se různé formy kooperace. Domácí prostředí je základnou, ale určité obory a určitá úroveň nutí sdružení, aby hledalo profesionální učitele pro více dětí. To funguje, ale i při tom se rodiče mohou rozhodnout, kdo a jak dlouho bude jejich děti vyučovat.

Mělo domácí vyučování v USA vždy dobrý zvuk?

Zdáleka ne. Před více než dvaceti lety to bylo výslovně zakázáno. Rodiče byli posíláni do vězení, podobně jako nyní v Německu. Ale mezitím si domácí škola vydobyla uznání, protože produkuje vynikající žáky.

Z Komma 39/2007 přeložil -lš-

APOŠTOLÁT PROSTŘEDNICTVÍM BIBLE

Ve Vietnamu v několika farnostech Ho Či Minova města přišli s ideou rozšiřovat mezi lidmi Bibli. Po každé nedělní mši svaté je před kostelem stůl s Biblemi, které se prodávají za pouhých 7 centů nebo chudším rozdávají zdarma. Lidé jsou přesvědčeni: jestliže bude 6 milionů katolíků ve Vietnamu číst Bibli, jejich život se více zaměří na misijní činnost a počet katolíků se během několika let zdvojnásobí.

10MILIONTÁ DĚTSKÁ BIBLE

Při návštěvě Farmy naděje v Brazílii obdržel Benedikt XVI. 10miliontý exemplář dětské Bible „Bůh mluví ke svým dětem“, kterou vydává a distribuuje Kirche in Not a která je rozdávána dětem Latinské Ameriky. Tato dětská Bible má 99 krátkých kapitol doprovázených kresbami řádové sestry Miren Sorne. Zatím bylo vytištěno 45 mil. exemplářů ve 153 řečech pro 138 zemí.

John Henry Newman patří za jednoho z největších teologů 19. století, jehož názory byly významné nejen pro 2. vatikánský koncil, ale jsou aktuální dodnes. Přišel z anglikánské církve a zasazoval se celý život neúnavně pro pravdu a byl přitom naplněn důvěrou v Boží plán spásy a ustavičnou Boží přítomnost. Když zemřel, napsal anglikánský děkan katedrály sv. Pavla v Londýně: „I když ho v katolické církvi mnozí oplakávají, jejich bolest je menší než naše, protože oni nemají stejně velký dluh díky vůči němu jako my.“ Je možno vyjádřit lépe uznání, především v duchovní spjitosti?

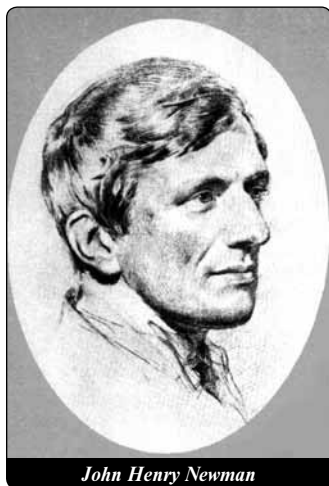
Newman se narodil 21. února 1801 v Londýně jako syn zámožných rodičů. Již matka ho seznámila s Biblií, ovšem s velkým důrazem na cit. V sedmi letech byl poslán na významnou anglikánskou soukromou školu, kde se osvědčil jako pilný a vysoce nadaný žák. Zatímco jako dítě neměl „žádné vlastní náboženské přesvědčení“, napsal si jako dospívající do svého deníku: „Vzpomínám si, že jsem chtěl být velice ctnostný, nikoliv však náboženský. Nechápal jsem ani, jaký to má smysl milovat Boha.“

R. 1816, během jedné nemoci, prožil své „první obrácení“: „Udělal ze mě vlastně křesťana – s předchozími a pozdějšími zkušenostmi –, který uznává potřebu úcty a je znám pouze Bohu.“ „Od svých 15 let bylo dogma základním principem mého náboženství..., náboženství jako pouhý cit bylo pro mě jen sen a klam.“

R. 1817 začal studovat na Trinity College a již po třech letech studia absolvoval, krátce nato se stal profesorem na Oriel College, r. 1824 jáhnem a r. 1828 farářem u univerzitního kostela Panny Marie v Oxfordu. Brzy se proslavil svými kázáními. Přitom mu šlo stále o jedno: „Nic jsem tak nenáviděl jako šíření pochybností a zbytečných zmatků svědomí.“

John Henry Newman – poselství pro nás

R. 1828 začal Newman systematicky studovat církevní Otce. Mnohem později napsal: „Otcové mě učinili katolíkem.“ Narůstající liberalismus v anglikánské církvi ho přiměl, aby spolu s jinými duchovními založil r. 1833 „Oxfordské hnutí“, které usilovalo o obnovu v duchu prvotní

John Henry Newman

církve. V hlubokém přesvědčení o učitelském úřadu církve vytvořil nejdříve teorii „Via Media“ (Střední cesta): „protestanté zavrhl pravdy původní víry, katolíci zfalšovali víru staré církve dodatky a bludy. Jedině anglikáni vytvořili »Via Media«. Oni odpovídají pravé Kristově církvi.“ Tyto jeho ideje byly vehementně odsouzeny a zavrženy.

Následovalo období intenzivního studia a modlitby. Byl přesvědčen, že Bůh mu daruje jasno, jestliže vytrvá trpělivě a věrně v modlitbě. R. 1843 odvolal, že římskokatolická církev je spojena s Antikristem.

S tím však musel složit svůj úřad univerzitního faráře a profesora. Po dlouhém zápase požádal 8. října 1845 o přijetí do katolické církve – v době, kdy katolíci v Anglii stále ještě tvořili pohrdanou a diskriminovanou menšinu. 30. května 1847 přijal v Římě katolické kněžské svěcení. R. 1848 založil první oratoř sv. Filipa Neri v Londýně a r. 1849 další v Birminghamu, kde pobýval převážně až do konce svého života. „Po bouřlivé cestě dosáhl bezpečného přístavu.“

Dlouho po své konverzi napsal: „Od té doby, co jsem se stal katolíkem, žil jsem v dokonalém míru a nerušeném klidu, aniž by mě navštívily nějaké pochybnosti.“ Zvenčí však zažil mnoho nedůvěry a utrpěl těžké rány, zvláště když byl pověřen úkolem založit katolickou univerzitu v Dublinu. Jeho ideje se jevily odpovědným lidem jako revoluční.

V následujících letech napsal důležité traktáty, např. o svědectví laiků v otázkách nauky víry.

Poukázal zde na to, že nefalšovanou nauku mohou uchovávat a hájit i laici. Např. ve 4. století to byli věřící laici, kteří hájili významí božství Ježíše před ariány, zatímco mnoho biskupů a kněží odpadlo.

Také tím si Newman vysloužil mnoho nedůvěry. Když v roce 1864 byl vystaven těžkým obviněním ze strany anglikánů, odpověděl jedním ze svých nejslavnějších spisů, který je znám jako „Apologia pro vita sua“. Tento spis přinesl rozhodující obrat. Od té doby uznávali jak anglikáni, tak katolíci jeho opravdovost.

Jeho hlavní teologické dílo se objevilo v roce 1870: je to návrh nauky o shodě. Newman v něm ukázal, že jistota víry se skládá z velkého počtu souhlasných argumentů, a přirovnal to k obrazu kabelu, který se skládá z mnoha jednotlivých vodičů, z nichž každý sám o sobě je sice slabý, ale pospolu tvoří jednotu železné pevnosti. Tento kabel je matematický nebo morální důkaz, který spočívá na shodě pravděpodobností, které odděleny nemohou dávat žádnou jistotu, ale když jsou spojeny, jsou naprosto nesporné.

Podle Newmana je v člověku určitý orgán, který nazývá „mysl pro důsledek“. Ten nám pomáhá poznávat pravdy víry jako takové. Často se pak nepatrná znamení stanou osobním „důkazem“ o Bohu a o Církvi. Ty však nemají nic společného s „náboženským citem“ nebo samovolným tušením. Víra a rozum netvoří protiklad, nýbrž navzájem se podmiňují.

V roce 1877 se stal čestným členem Trinity College, což bylo pro něho důvodem k velké radosti. V roce 1879 ho papež Lev XIII. jmenoval kardinálem. Obě tyto pocty – z anglikánské i katolické strany – ukazují ocenění, jaké Newman skutečně zasluhuje.

STUDIUM TEOLOGIE VE VĚZENÍ

Vězeň Helmut Frodl, který si odpykává doživotní trest za vraždu, které se dopustil v roce 1994 na svém daňovém poradci, využil čas ve vězení ke studiu teologie. Napsal zde také svou diplomovou práci „Změna práce na základě analýzy církevních textů“. K přednáškám a zkouškám mohl docházet do Lince. Jeho profesor F. Reisinger ho označil za člověka s neobyčejnou pílí.

REKLAMA JAKO ZDROJ PROSTŘEDKŮ

Berlínská katedrála svaté Hedviky bude zakryta propagační reklamní tabulí o rozměru 20 x 15 m. Reklama se týká automobilů. Jak řekl kardinál Sterzinsky, pokud je reklama mravně neutrální, nelze ji zavržovat. Ze zisku reklamy bude hrazena oprava katedrály, která si vyžádá 1,1 mil. €. Motiv musí být ovšem přiměřený biskupskému chrámu. „Pokud by k takové dohodě nedošlo, bude katedrála bez reklamy,“ prohlásil kardinál.

Heslo jeho kardinálského znaku zní „Cor ad cor loquitur – Srdce mluví k srdci“ a vyjadřuje krásně základ jeho smýšlení. John Henry Newman zemřel 11. srpna 1890 v oratoři v Birminghamu.

Jeho život byl úplné obrácení a úplné sebeodevzdání křesťanství jakožto náboženství Božího zjevení, které – pokud je měněno – představuje zpitvoření své pravé podstaty: „Od počátku jsem bojoval proti velkému zlu doby: 30, 40, 50 let usiluji ze svých nejlepších sil odvrátit ducha liberalismu v náboženské oblasti..., je to blud, který stahuje celý svět do pastí.“

Již tehdy viděl dnes tak „normální“ relativismus, který ve využívání pravd víry neznamena nic jiného než „nadměrný odklon od nároků víry ze zjevení, která spočívá v životě, utrpení a zmrtvýchvstání Krista, vtělené Boží přítomnosti v naplnění dějin spásy“.

Newman nikdy nepopíral, že víra – dar Boží milosti – může být spojena s těžkostmi. Jeho život to dosvědčuje. Ale „10 000 těžkostí, pokud tomu správně rozumím, nepředstavuje žádnou pochybnost. Těžkost a pochybnosti jsou navzájem nesrovnatelné veličiny“ (Apologia).

Křesťanství je, pokud jde o duši a Boha, současně přijetím lidské přirozenosti do Božího života. Avšak mohl by Bůh, jehož sebezjevení v Kristu vyžaduje „od každého člověka v průběhu jeho života jeho rozhodnutí“, nás nechat v našich těžkostech, nouzích a zápasech samy sobě? Modleme se plni důvěry s Johnem Henrym Newmanem: „Bože, dej mi jen pravou věrnost k tobě a denně ji rozmnožuj! Ona je jediné pouto mezi mnou a tebou a pro moje srdce a svědomí je to záruka, že ty, nejvyšší Bože, nepouštíš mne, to nejubožejší ze svých dětí.“

V současné době probíhá proces blahorečení kardinála Newmana.

*Z Vision 2000 – 3/2007
přeložil -lš-*

Zdá se mi, že velký arcibiskup Stojan podobně jako v oblasti unionismu zanechal velikou stopu i na poli evangelizace. V jeho době byla sice naše země z velké většiny katolická, takže se může zdát divné, když mluvím o Stojanově evangelizaci. Pokud se však dívám dnes po sto letech na oblasti, kde Stojan působil, a srovnám je s jinými, je vidět rozdíl. Ty oblasti jsou nábožensky živější. To mě vedlo k otázce: Co z jeho způsobu práce je nadčasové a mohlo by pomoci k oživení náboženského života dnes?

Stojan byl především člověkem pohotovým k službě, člověkem pro druhé. Uměl vidět potřeby konkrétních lidí a Církve a snad ani neuměl říkat prosebníkům ne. Neodkládal, nečekal, využil každé ochoty a iniciativy druhých a podpořil je. Říká se například, že postavil desítky kostelů. Nestavěl sám, ale když slyšel, že mají někde se stavbou kostela problémy, pomohl. Pak přicházeli stále noví prosebníci o pomoc. Měl tedy mnoho spolupracovníků, lidí, které považoval za své. A oni považovali za svého tatíčka Stojana, jak mu důvěrně říkali.

Velkou námahu vynaložil na obnovu Velehradu jak po stránce stavební, tak i duchovní. On naučil lidi na Velehrad chodit, stejně jako na hlavní mariánské poutní místo u nás, na Svatý Hostýn, který obnovil. Uměl být mezi lidmi jako ten, který je tam pro ně. Zapojil lidi do společné práce na obnově poutních míst a učil je slavit. Vodil je na pouti spojené s obětí, zkušeností společenství, přijímáním svátostí. Ta posvátná místa jim přirostla k srdci a oni na ně byli hrdí.

Využil tehdejšího způsobu společenského života v různých spolcích, které podporoval, a zakládal nové. Zmíňme jen Velehradské družstvo a Apoštolát svatých Cyrila a Metoděje pod ochranou blahoslavené Panny

Stojanovská evangelizace

Marie. Na Hostýně to byla Matice svatohostýnská, která měla desetitisíce členů. Lidé zapojení do díla Církve, do apoštolátu, duchovně rostli a stali se odolnějšími proti útokům a svodům světa i schopnějšími předávat víru ve svých rodinách.

Arcibiskup Antonín Cyril Stojan

Myslel taky na duchovní formaci zvláště těch, kteří formují jiné. V jeho době se od Církve odkláněli zvláště učitelé. Začal pro ně organizovat duchovní cvičení. Stal se vlastně průkopníkem laických duchovních cvičení u nás. Když byl problém s ubytováním exercitantů, začal pro ně stavět na Velehradě exerciční dům, který byl dokončen až po jeho smrti.

Po pádu komunismu jsme u nás v diecézi zkusili dělat některé kroky podle jeho vzoru. Cítíme při tom, jak nám chybí veliká Stojanova víra i schopnost zapalovat druhé. Situace secularizované společnosti po dlouhém zničujícím komunistickém boji proti Církvi se zdá těžší. Některé malé zkušenosti však potvrzují správnost jeho cesty.

Před 13 lety byl dlouhodobě nemocný jeden venkovský hasič. Během nemoci někde četl o tom, jak hasiči chodí na poutě. Slíbil P. Marii, že jestli se uzdraví, bude hasiče vodit na Hostýn. Uzdravil se a slib splnil. První rok jich bylo 140. Letos bazilika nestačila. Jen oddílových pra-

porů bylo 63. Brzy podle jejich vzoru začali dělat své poutě myslivci. Před pěti lety přišli i včelaři. Podle policie bylo letos při pouti včelařů na kopci 20 tisíc lidí. Vim, že tam nejsou všichni ze zbožnosti. Vážím si však toho, že věřící hasiči musí přesvědčit ty ostatní, aby to byla společná akce. Oni musí být před těmi ne zbožnými aktivní pro Boha a pro Církev. To je u nás často náročné, ale věřící jsou vedeni k praktickému postoji proti trendu zahánění náboženství do soukromí. Po poutní mši mě letos zastavil jeden včelař, který tvrdil, že do kostela nechodí, že on slouží Bohu poctivou prací. „Ale dnes jsem vám začal fandit,“ prohlásil nadšeně.

Charita už několik let pořádá Tříkrálovou sbírku. Zpočátku to bylo těžké. Rozšířila se však po celé zemi a dnes je to největší sbírka v republice. Zkušenosti koledníků, kteří jsou vedeni k tomu, že nejde jen o výtěžek, ale hlásání radostné zvěsti o Bohu, který je s námi a miluje nás, jsou většinou pěkné. Stará paní prohlásila: „Už léta jsem nebyla v kostele a vy jste přišli i za mnou. To mám radost. Tak já zase přijdu do kostela.“

A stojanovské exercicie? Máme katechety, pastorační asistenty a akolyty. Pozvali jsme je aspoň na krátké exercicie a ne se to plody.

Jen tolik jako ilustraci o možnostech pracovat pro evangelizaci Evropy dnes ve Stojanově duchu: využít zažitých struktur a vztahů k posvátným místům, společně slavit a pracovat, duchovně formovat a zůstat otevřený, nelpět na své vizi, ale získat za spolupracovníky všechny, kteří mají podobnou touhu. Je třeba jako tehdy spojovat síly a rozdrobené iniciativy v cílevědomé hnutí evangelizace.

+ Jan Graubner, arcibiskup

DEVÍTIDENNÍ POBOŽNOST K PANNĚ MARIÍ, POMOCNICI KŘEŠŤANŮ

I.

Panno Maria, mocná Pomocnice těch křesťanů, kteří se s důvěrou utíkají k trůnu Tvého milosrdenství, vyslyš modlitby ubohého hříšníka, který Tě vzývá o pomoc, aby se mohl vždy vystříhat hříchu a hříšných příležitostí.

Tříkrát Otče náš, Zdrávas a Sláva Otci. Chválena a velebena buď bez ustání Nejsvětější Svátost oltářní.

Maria, Pomocnice křesťanů, oroduj za nás.

Učiň mě hodným chválit Tě, Panno přesvatá.

Dej mi sílu proti mým nepřítelům.

Modleme se:

Všemohoucí a milosrdný Bože, který jsi k ochraně křesťanského lidu podivuhodně ustanovil v přeblahoslavené Panně Marii stálou pomoc, popřej milostivě, abychom – chráněni touto záštitou při bojích v životě i ve smrti – dosáhli vítězství nad zlým nepřítelem. Skrze Krista našeho Pána. Amen.

II.

Panno Maria, Matko dobroty a milosrdenství, která jsi tolikrát zřejmou ochranou osvobodila křesťanský lid od muslimských útoků a barbarství, osvobod, prosím Tě, mou duši od útoků ďábla, světa i těla a učiň, abych vždy vítězil nad nepříteli své duše.

Dále jako 1. den.

III.

Maria, nejmocnější královno, Ty sama jsi přemohla nesčetné bludy, které se pokoušely vyrvat tolik dětí z náruče naší matky Církve, pomoz mi, prosím Tě, abych si uchoval uprostřed tolika nástrah jedu a zvrácených nauk pevnou víru a čisté srdce.

Dále jako 1. den.

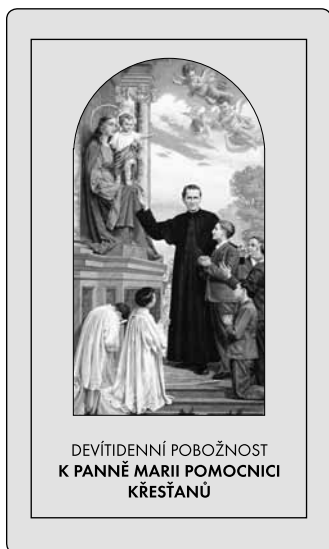
Novéna k Panně Marii

Česká salesiánská provincie slaví letos 80. výročí svého vzniku. V tomto období sehrávala velkou roli pomoc Panny Marie, Pomocnice křesťanů, kterou věřící uctívali zvláštní devítidenní pobožností.

Uvádíme text této kdysi velmi rozšířené pobožnosti podle letáku, který byl vydán s církevním schválením v Praze-Kobylisích před 70 lety.

IV.

Maria, moje nejsladší Matko, pro tolik hrdinských skutků, plných statečnosti a síly, které jsi vykonala na zemi, stala ses Krá-

lovnou mučedníkú – vlij do mého srdce potřebnou sílu, abych věrně vytrval ve Tvé službě, pohrdal lidskou bázní a dovedl se otevřeně a beze studu znát ke všem svým náboženským povinnostem a vždy a všude si vedl jako Tvoje oddané dítě.

Dále jako 1. den.

MOJE MATEŘSKÉ SRDCE JE STÁLE S VÁMI

Jdu s vámi po všech vašich cestách. Moje mateřské Srdce je vždy s vámi a zahaluje vás pláštěm mé lásky a mého slitování. Ano, já jdu na všech vašich cestách před vámi, jako jsem vás kdysi přešla na cestě lásky. Myslete na to, že jsem vždy u vás se svou mateřskou péčí a láskou, protože Bůh mě určil k tomu, abych nastoupila cestu Evy, matky země, a svou poslušností vás uzdravila a stala se pro vás všechny cestou lásky.

Pojďte se mnou po této cestě k spáse a uzdravení celého lidstva. Chtěla bych všechny vzít za ruku a chránit vás svým zájmem přede všemi útoky.

Darujte mi své srdce, abychom mohli jít spolu cestou lásky domů k věčnému Srdci lásky a milosrdenství pro všechny.

Sestra Františka Maria od Ukřižované Lásky

V.

Drahá Matko, Panno Maria, na triumfu Pia VII. jsi ukázala svou mocnou ochranu – přikryj svým milostivým pláštěm celou Církev svatou a zvláště její vznesenou hlavu, nejvyššího velekněze. Chraň ho v každé době před útoky tak četných nepřátel, osvobod ho od časných soužení a bdi nad ním stále, aby mohl vést s jistotou lodičku Petrovu do přístavu a odolat pyšným vlnám, které ji chtějí potopit.

Dále jako 1. den.

VI.

Maria, Královno apoštolů, vezmi pod svou ochranu služebníky oltáře a všechny věřící katolické církve. Vypros jim ducha jednoty, dokonalé poslušnosti římskému papeži a velkou horlivost pro spáse duší. Zvláště pak Tě prosím, uděl svou láskyplnou ochranu misionářům, aby mohli přivést všechny národy země k pravé víře Ježíše Krista, aby tak vznikl na celém světě jeden ovčinec pod vedením jednoho pastýře.

Dále jako 1. den.

VII.

Maria, Matko slitování a dobrotivosti, již tolikrát jsi svou účinnou přimlouvou zachránila křesťany od moru nevěry, která se všemi způsoby vtírá do jejich duší, aby je odvrátila od Církve a od náboženství, a to zvláště prostřednictvím sekt, tisku a zvrácených škol. Podepři, prosím Tě, dobré, aby vytrvali, občerství slabé a ubohé zbloudilé a hříšníky přiveď k pokání, aby zde na světě zvítězila pravda a království Ježíše Krista a vzrostla tak Tvá sláva a počet vyvolených v nebesích.

Dále jako 1. den.

VIII.

Maria, duchovní sloupe Církve svaté a Pomocnice křesťanů, pomoz mi uchovat si stálost ve víře a chraň ve mně svobodu Božích dětí. Já Ti pak slibuji, že svou duši neposkvrním a nepřipoutám k hříchu a že nikdy nebudu v žádné tajné společnosti, že se nikdy nepřipojím k sektě svobodných zednářů, odsouzené Svatým stolcem. Slibuji, že budu poslušným Svatého otce a biskupů s ním spojených. Chci žít a zemřít v náruči katolické církve, v níž jedině mohu s jistotou doufat, že dojdou věčné spásy.

Dále jako 1. den.

IX.

Maria, moje nejmilejší Matko, Ty jsi ve všech dobách toužila být Pomocnicí křesťanů; stůj při mně se svou mocnou ochranou v životě a zvláště pak v hodině smrti. Dej, abych po lásce a účtě k Tobě zde na zemi mohl přijít a opěvovat Tvé milosrdenství do nebe.

Dále jako 1. den.

Abychom snáze obdrželi vyprošované milosti, doporučuje sv. Jan Bosko přistoupit během novény ke svátostem a dát nebo přislíbit almužnu na salesiánské dílo.

(Vyšlo s církevním schválením.)

I. Smilstvo je smrtelný hřích svou podstatou

Smilník zasvěcuje svou bohoptu tělu... Klaní se tomu, čemu se klaněli pohané. Uctívá spolu s nimi stejného boha. Modloslužba je velice závažný hřích. *Můj lid zaměnil svou slávu za něco, co není k užtku. Děste se nad tím, nebesa, ustrňte nesmírnou hrůzou, je výrok Hospodina (Jer 2,11-12). Zaměnili vznešeného, nesmrtelného Boha za pouhé vyobrazení smrtelného člověka (Řím 1,23).*

Tentýž apoštol ještě říká: *Ti, kdo žijí svému tělu, nemohou se líbit Bohu... Žijete-li, jak chce tělo, musíte zemřít (Řím 8,8.13). Nemylte se, ani smilníci, ani modláři, ani cizoložníci nebudou mít účast v Božím království (1 Kor 9,9-10). Nevíte, že jste Boží chrám a že ve vás bydlí Duch Boží? Kdo by zničil Boží chrám, toho zničí Bůh. Smíte tedy vzít údy Kristovy a udělat z nich údy, které patří nevěstce? (1 Kor 3,16-17.6,15).*

Formálně je to Boží přikázání *Nesesmilniš (Ex 20,14)*. Neméně jasná je věta, že do Božího města nevejde nic nečistého (Zj 21,27). Svátý Petr říká: *Bůh špatné nechává, aby byli potrestáni v den soudu, zvláště ti, kteří se oddali nečistým tělesným žádostem a nechtějí nad sebou uznávat Pána (2 Petr 2,9-10)*. Svátý Augustin říká, že hřích nečistoty je tak nesmírný a Bůh ho tak nenávidí, že je mu milejší štěkot psů, bučení volů a ryčení sviní než zpěv jeho nečistých služebníků (in Levit.).

„Nezaměňujte svaté nádoby za nádoby smilstva,“ volá sv. Otec Damián. Nyní jsme již slyšeli Apoštola, že křesťané jsou chrámy, svaté nádoby živého Boha. Jestliže svatokrádežný rouhač zboří chrám, strhne oltář, rozbije posvátné nádoby, jak velkým zločinem se provinil! Ale ještě větší a hroznější je znesvěcení, které činí smilník se svou duší, se svým srdcem, se svým tělem, a nekonečně větší je jeho ničemnost. Neboť je-li pravdivá věta svatého Tomáše, že chlíp-

Hřích smilstva

nost se člověk nekonečně vzdaluje od Boha (De Peccat.), je-li pravda, že hřích je rozchod člověka s Bohem, může si každý vypočítat, jak nesmírný je hřích smilstva. Proto svátý Bernard se nespokojuje s tím, když říká: *Běda!*, ale připojuje mnoho velkých bēda nad nezdrženlivým (Serm. in Cant.).

A nikdo ať si nemyslí, že k tomu, aby se někdo v této věci dopustil hřichu, musí dospět až ke krajní hranici této zavrženíhodné neřesti. Byl by to politováníhodný a hrubý klam, protože smrtelný hřích je nejen skutek toho druhu, ale také prostá myšlenka, touha nebo pohled učiněný se svobodným rozhodnutím. Samotní manželé se mohou velice těžce provinít v této věci, jestliže nemají jako uzdu bázeň Boží. Vzpomeňte si na slova sv. Pavla: *Manželství ať je v úctě a manželské lože neporušené, neboť Bůh bude soudit smilníky a cizoložníky (Žid 13,4)*. Kéz vás vyděsí Pánova věta: *Pokolení zlovolníků bude vymýceno (Ž 37,9-10)*. Bůh určil pro život a pro nebe tolik dětí. Kde jsou nyní? Ó, vy nešťastníci, kteří odmítáte za své určení děkovat, chválit a oslavovat celou věčnost Boha! Písmo nám vypráví o nešťastném Onanovi, který hanebným jednáním zabraňoval tomu, aby se naplnila Boží vůle, a Hospodin ho potrestal smrtí (Gn 38,9-10). Takové znesvěcení je proti přirozenému zákonu a proti posvátnosti manželství. Tento zločin je vražda. Jsou rodiče, kteří si stěžují na neštěstí, nemoci, na smrt svých dětí. Ať se zamyslí, zda to nejsou tresty, jimiž je Bůh trestá tam, kde oni zhrěšili.

Kde vzít slova, která by stáčila k tomu, abychom pranýřovali, jak náleží, hanebný zločin cizoložství a všechno zlo, ke kterému ještě strhává? Cizoložník 1. porušuje manželskou věrnost; 2. uráží manželství, protože přirozenost a sám Bůh vyža-

dují, aby manželé zachovali svou jednotu (Gn 2,24); 3. znesvěcuje svátost; 4. křivdí legitimním dětem; 5. dopouští se nesmírné nespravedlnosti; 6. proviňuje se hrozným pohoršením... Cizoložník hřeší proti Bohu, protože nechce uznat jeho autoritu, odmítá zachovat jeho přikázání, hřeší proti osobě, se kterou souloží, protože nezachovává slíbenou věrnost. Hřeší proti sobě samé-

mu, protože si poskvvrňuje duši i tělo; hřeší proti zákonitým dětem, které poškozují, hřeší proti společníkovi cizoložství, protože je pro něho příčinou nebo příležitostí ke hřichu...

Nevíte, cizoložníci, že přátelít se se světem znamená zneprátelít se s Bohem? (Jak 4,4). Svět je cizoložný. Milovat svět je duchovní cizoložství. Kdo zasvětil svou duši světu, ukradl ji Kristu, který je snoubencem duší...

Hospodin ve Starém zákoně nařídil, aby cizoložník byl ukamenován. *Zanechá po sobě památku, která bude připomínána s kletbami a její hanba nebude nikdy vymazána (Sir 23,26)*. Tresty, které postihly Davida a jeho rodinu z důvodu jeho cizoložství, ačkoliv za ně konal tvrdé pokání, stačí, aby nám ukázaly, čeho se může nadít cizoložník, který pokání nekoná.

Jan Chrysostom říká, že kdybychom mohli vidět ponížení a degradaci duše chlípého člověka, dali bychom raději před-

nost temnému hrobu než takovému stavu (Homil. XXIX, in Matth.).

Není snad pravda, že člověk, který propadl nezřízené nevázanosti, dychtí po kdejakém tvoru? Ať už je krásný nebo ošklivý, bohatý nebo chudý, čistý nebo špinavý, mladý nebo starý, jen když uspokojí jeho choutky, na ničím jiném nezáleží, vyhladovělý se zakousne do kdejakého chleba, černého, plesnivého, a drží se přitom za hlavu. Svátý Bernard konstatuje, že lidé tělesní nemají lidské srdce, protože když ho pošpinili smilnými vášněmi, změnilo se jim v srdce zvířecí. Aplikuje na to slova Žalmisty: *Mé srdce se rozplynulo jako vosk v mém nitru (Ž 22,15)*: Srdce vystavené žáru tělesné žádostivosti opouští své místo a padá do bahna, už zakouší jen vášně, všechno slévá, ničí a degraduje, zaměňuje přirozený a legitimní cit přátelství za zvířecí a nezřízený pud; dychtí po tom, co je nedovolené, odporné a zahanbující. Nešťastní, tisíckrát nešťastní ti, kteří zhřeší hlas rozumu a svědomí, klesají do takové poníženosti a dávají satanovi souložit se svou duší, kterou stvořil Bůh. Ona patřila jemu, a oni z ní udělali dáblův příbytek, stoku všech výkalů a těch nejhanebnějších neřestí (De nat. et dign. Amoris c. I).

Petr Chryzolog říká, že smilník „umírá ctnostem a roste v neřestech, zatemňuje svou slávu, pohřbívá své postavení a spatří, jak jeho bláznovství poroste až k šílenství“ (Serm.).

Člověk, který propadl nečistotě, říká sv. Augustin, místo aby zduchovňoval své tělo, hyzdí a materializuje svou duši a dělá z ní zamilované doupe démonů, kteří dávají přednost smilníkům před jinými hříšníky. Vidíme to na příkladu dáblů, kteří když byli vyhnáni z posedlých, žádali Ježíše, aby je poslal do vepřů, kteří se tam pásli (Mt 8,31-32).

(V dokončení uvede autor „návod“, jak se hřichu vyhnout a zbavit.)

Překlad -lš-

primátu, k modlitbě... V oněch dobách pronásledování, kdy se zdálo, že křesťané jsou ztracená menšina, apologeta zvláštním způsobem povzbuzuje k naději, která podle jeho spisů není prostě ctností sama pro sebe, ale je to způsob, který zahrnuje všechny aspekty křesťanského života. Máme naději, že budoucnost je naše, protože budoucnost patří Bohu. Tak představuje zmrtvýchvstání Páně jako základ budoucího vzkříšení a představuje hlavní předmět křesťanské důvěry: „Tělo vstane,“ tvrdí kategoricky Afričan, „celé tělo, vlastní tělo a veškeré tělo. Proto ať se nachází kdekoliv, je uloženo u Boha, v moci nejvěrnějšího prostředníka mezi Bohem a lidmi Ježíše Krista, který navrátí Boha člověku a člověka Bohu“ (*De resurrectione mortuorum* 63,1).

Tertuliánovo osobní drama

Z lidského hlediska můžeme hovořit jistě o Tertuliánově životním dramatu. S postupem let se stával stále více náročný ve vztahu ke křesťanům. Vyžadoval od nich za všech okolností a zvláště při pronásledování hrdinské chování. Ustrnul ve svých postojích a nešetřil těžkými kritikami a skončil nakonec nevyhnutelně v osamocení. Ostatně dodnes zůstávají mnohé otázky otevřeny, nejen pokud jde o Tertuliánovo filozoficko-teologické myšlení, ale také pokud jde o jeho vztah k politickým institucím a pohanské společnosti. Velmi mě zaměstnává tato velká intelektuální i morální osobnost, tento člověk, který vytvořil tak velký vklad do křesťanského myšlení. Je zřejmé, že mu nakonec chybí prostota, pokora pro zapojení do Církve, pro přijetí jejích slabostí a tolerance k druhým i k sobě. Když někdo vidí jen vlastní myšlení a svou velikost, je to nakonec právě tato velikost, kterou ztrácí. Podstatnou charakteristikou velkého teologa je pokora stát

s Církví, přijímat její i vlastní slabosti, protože jen Bůh je skutečně svatý. My naopak vždy potřebujeme odpuštění.

Zkrátka Afričan zůstane zajímavým svědkem prvních dob Církve, kdy se křesťané ocitali v situaci být autentickými subjekty „nové kultury“ v konfrontaci mezi klasickým dědictvím a poselstvím evangelia. Od něho pochází slavné rčení, podle kterého je naše duše „naturaliter christiana“ (přirozeně křesťanská) (*Apologeticum* 17,6), přičemž Tertulián evokuje trvalou kontinuitu mezi autentickými hodnotami lidskými a oněmi křesťanskými; jeho je také další postulát, vyvozený přímo z evangelia, podle kterého „křesťan nesmí nenávidět ani své vlastní nepřátele“ (srov. *Apologeticum* 37), protože nevyhnutelný morální zřetel volby víry požaduje „nenásilí“ jakožto životní pravidlo: každý musí vidět dramatickou aktuálnost této nauky, také ve světle živé debaty o náboženstvích.

V Afričanových spisech se objevují četná témata, se kterými se ještě dnes musíme potýkat. Ta nás zavádějí do plodného vnitřního hledání, ke kterému vyzývá všechny věřící, aby dokázali zakoušet ve stále více přesvědčující míře Pravidlo víry, totiž to – abych se ještě jednou vrátil k Tertuliánovi – „podle kterého věříme, že existuje jediný Bůh a mimo Stvořitele světa žádný jiný není: on všechny věci učinil z ničeho skrze Slovo, zplozené přede všemi věcmi“ (*De praescriptione haereticorum* 13,1).

Bollettino Vaticano 30. 5. 2007
Mezitulky redakce Světa

⁽¹⁾ Montanisté byli přívrženci konvertity Montana, dříve pohanského kněze, který hlásal, že měl vidění Ducha Svatého, a oznamoval bezprostřední konec světa. Chtěli být dokonalejší než ostatní křesťané. (pozn. překl.)

Je to vaše útočiště

Otevírám zlatou bránu svého mateřského Srdce, abych umožnila vstoupit všem mým dětem, vystaveným mnoha nebezpečím, zraněným mnoha bolestmi, vysíleným mnoha bitvami, zraněným mnoha porážkami.

Mé mateřské Srdce se vám stane bezpečným útočištěm.

Pohanská společnost, v níž žijete, zradila svého Boha a postavila si idoly rozkoše a peněz, pýchy a sobectví, zábavy a nečistoty. To znamená pro vás velké nebezpečí a příležitost zradit váš křest a porušit závazky, které jste přijali před Bohem a před Církví.

V mém neposkvrněném Srdci však budete zformováni k dokonalé oslavě Pána.

Je to vaše útočiště, v němž jste chráněni před zlým vlivem tohoto materialistického světa.

V mém neposkvrněném Srdci budete připraveni k odříkání, k umrtvování, k modlitbě a po-

kání, k chudobě a dokonalé lásce. Tam zakusíte radost z toho, že kráčíte po cestě, kterou vám v duchu svobody určil Ježíš, že odpovídáte na velký dar, který vám udělil.

Moje Srdce je vaše útočiště, které vás chrání před nákazou hříchu nečistoty.

Jak je zlem nasáklé prostředí, ve kterém žijete! Spáchá se hřích, a je ospravedlňován. Neposlušnost Božího zákona je vyvyšována a propagována. Dábelská moc se všude šíří na jednotlivce i na národy.

Mé neposkvrněné Srdce je váš útočištěm. Je vám dáno právě pro tuto vaši dobu. Vstupte do něho, moje milované děti, tak půjdete po cestě, která vás dovede k Bohu spásy a pokoje.

Z knihy Kněžím přemilým synům Panny Marie - svátek Neposkvrněného Srdce Panny Marie, 11. června 1994

FÓRUM LÉKAŘŮ PROTI POTRATŮM

Lékařské fórum v Salcburku prohlásilo, že potratové ambulance nepředstavují žádnou vysohou možnost. Vysoký počet potratů nemůže být v žádném případě znamením úspěšné politiky pro ženy. Potrat je pro ženu to nejhorší možné řešení. Mnohé z těchto žen trpí těžkými psychosomatickými následky. Lékaři požadují životu nakloněné poradenství a politiku, která vytvoří podmínky pro zcela zásadní změnu trendu. Je na čase vytvořit „lobby pro dítě“.

HLAVNÍ CENA MIMO VŠECHNY HVĚZDY

Na 60. filmovém festivalu v Cannes získal hlavní cenu Zlatou palmu film rumunského tvůrce Christiana Mungiu „4 mě-

si, 3 týdny a dva dny“. Tento časový údaj představuje přesně polovinu těhotenství jedné studentky, která na konci Čauseskova režimu ze zoufalství podstoupí v jednom hotelovém pokoji potrat. Film vypovídá nejen o krutosti komunistického režimu, ale i o drastičnosti potratu.

VYSOKÝ KURZ PAPEŽE V NĚMECKU

Po dvou letech současného pontifikátu jsou dvě třetiny Němců přesvědčeny, že papež Benedikt XVI. dělá svou práci dobře. Jen 5% posuzuje práci papeže jako méně dobrou a 2% jako špatnou. Především od katolíků dostává Benedikt XVI. velice dobré vysvědčení. 33% hodnotí jeho činnost jako velice dobrou a 53% jako dobrou.

Kath-net

Pokání?

V souvislosti s výročním fatimského zjevení se opět dostala na přetřes otázka tzv. třetího fatimského tajemství. Zdá se, že nepříteli naší spásy se podařila geniální věc, když skrze spory o „počet“ tajemství a také o jejich interpretaci zcela odvedl pozornost od toho podstatného. Diskuse se stočila na sám závěr textu tzv. třetího tajemství a nechala přítom stranou jeho začátek: anděla s ohnivým mečem velkého trestu, kterého se snaží Matka Boží jen stěží zadržet tím, že volá svět k POKÁNÍ. Nemá být podstatou třetího tajemství právě tento návod a současně prosba Panny Marie, jak zachránit svět od hrozící katastrofy? Co se od dob fatimského zjevení ve světě nápadně stupňuje, není míra pokání a smíru, ale míra hříchů, a to nejen ve světě, ale co je ještě horší, i u Bohu zasvěcených osob uvnitř Církve. Není to tedy zdaleka stav, který bychom mohli označit za vítězství Neposkvrněného Srdce Matky Boží. Při pohledu na doslova oficiálně a legálně se upevňující panství hříchů a smrti se můžeme domnívat, že ztotožnění střelby na bílé oděného biskupa s atentátem na Jana Pavla II. nám postačí, abychom mohli pokládat fatimské proroctví za naplněné a uzavřené, že tedy hrozba apokalyptického trestu je zažehnána a nemůže být o něm řeč?

Co je ještě horšího, proti výzvě k naléhavé potřebě pokání vyrukovala plíživá tendence snižovat dřívější přesvědčení o závažnosti a zlobě hříchů. Jako by zlo hříchů nespočívalo především v urážce nekonečného Božího majestátu, v lidské pýše, neposlušnosti a vzpouře proti Bohu, ale v tom, že do našeho srdce vnáší neklid, nepokoj, smutek a výčitky. Více než na smíření s Bohem se klade důraz na smíření se sebou samým. Lidé nechtějí slyšet o hříchů jako o něčem negativním.

Současnému světu jde dnes právě o to, aby zcela smazal po-

jem smilstva a cizoložství jakožto hříchů a učinil z něho normální součást života. Je to zcela zřejmé z obsahu a cílevědomého zaměření sdělovacích prostředků i aktivit nejrůznějších vládních i nevládních organizací. Dospělo to už tak daleko, že se hřích oslavuje jako vymoženost, jako nalezený poklad, který Církev před lidmi skrývala a zakazovala. A my se této mentalitě nebezpečně přizpůsobujeme.

Hřích se stává tabu i v ústech našich kněží. Slyšíme mnoho návodů a slov o spokojenosti, o radosti, o dobrých vztazích, o snášenlivosti, ale o hříchů není už někdy dokonce zmínka ani na začátku mše svaté, kdy to mešní řád výslovně ukládá v důležitém vstupním úkonu kajcnosti: *Zamyšleme se nad sebou a přiznejme své hříchů, abychom směli přistoupit k tajemství Eucharistie.* Místo toho slyšíme různá tematická zamyšlení a mluví se spíše jen o slabostech a chybách. Přitom už samotný český překlad modlitby *Confiteor* je poněkud zavádějící. Aby se vyhnul koncovce mužského či ženského rodu, převedl upravovatel výraz *peccavi nimis* (což znamená doslova *prevelice jsem zhřešil*) do přítomného času s citelně méně závažným přiznáním – *často hřeším*.

Úkon kajcnosti na začátku mše svaté není formalita. Velice závažnou podmínkou našeho vstupu do obětní svatyně je, abychom potvrdili svůj rozhodný rozchod s hříchů, který nás zcela odlučuje od Boha. K tomu nestačí přiznání, že stále hřeším, ale pevná vůle a upřímné vnitřní rozhodnutí, že se odvracím ode všech hříchů, kterých jsem se dopustil, a již nikdy se jich **nechci** dopustit. I když vím, že opět zhřeším, hřích se vši rozhodností odmítám.

Ještě horší je situace v samotné instituci, kterou Ježíš ustanovil jako soudní stolec, kde můžeme dosáhnout jeho milosrdenství a odpuštění. Mnozí se případy, že lidé odcházejí od zpovědnice

spíše než z rozhřešením s ujistěním, aby se tím či oním hříchů už nezneklidňovali a vlastně si z něho nic nedělali. Týká se to především hříchů proti šestému a devátému přikázání. Pokud by tomu tak mělo být, pak mají pravdu ti neznabozi, kteří vytýkají starozákonnímu Bohu krutost a pannačnost. Jestliže se nemáme hříchů smilstva tolik znepokojoval, pak se Hospodin dopustil na Sodomě a Gomoře svévolné genocidy. Jenže závažnost hříchů a jeho ohavnost v Božích očích se neřídí podle naší zaslepené a benevolentní mentality. To, co uráželo Boží svatost v Sodomě a Gomoře, uráží ji i dnes, a to tím více, že nám dal dostatečné prostředky, abychom ho oslavovali svatým a čistým životem uprostřed světa hříšného a zvráceného. Boží Syn přišel, aby nás smířil se svým Otcem, a nikoliv s hříchů. Jeho pravidla pro vymezení hříchů jsou dokonce přísnější, než tomu bylo dříve: skutkovou podstatu naplňuje již sama žádostivost v pohledu nebo v myšlenkách.

Sáhli jsme k textu jezuitského kazatele Cornelia a Lapide ze 17. století, abychom poněkud otráslí onou opovázlivostí, s jakou se setkáváme při znevažování a zlehčování hříchů. Znevažování hříchů znamená na jedné straně zlehčování smrtelného nebezpečí věčného zatracení, ale současně znevažuje také opak hříchů, ctnost a dělá z lidského života bezstarostnou a nezodpovědnou procházku, za kterou bychom pak chtěli být odměněni věčným patřením na Boha. Ale ti, kteří už u Boha jsou a které vyzýváme jako své přímluvce a zastánce, nás na základě svého hlubokého poznání z důvěrného styku s Bohem nesmlouvavými slovy varují před největším zlem, jakým je hřích a hlavně hříchů nezřízené tělesnosti. A současně nám dávají svými slovy, ale především svým vlastním životním příkladem osvědčené rady, jak se hříchů vyhýbat, a pokud nás ztotočil, jak se z něho s Boží milostí a pomocí vyma-

nit, abychom se vrátili do stavu svatých Božích dětí. Hříchů se dopouštíme nejen tehdy, když se rozhodneme pro to, co je zlé, ale také tehdy, když se lehkomyslně vystavujeme nebezpečí a příležitosti ke hříchů. Je to něco podobného, jako když někdo opovázlivě vystupuje na železniční vagon a pak se diví, že byl zasažen napětím, ačkoliv se ho ani nedotkl.

Je na čase, abychom svlékli stále více tvrdnoucí hroší kůži a vypěstovali si a obnovili ono citlivé a správné svědomí, jak se sluší na křesťany, odpovědně kontrolovali své myšlení a jednání a začali zvažovat také to, na co se díváme, co konzumujeme a co tím nebo oním způsobem podporujeme. Jaké svědomí si však může zformovat věřící, který maximálně jednou za týden slyší kázání, přičemž je otázka, zda toto kázání vždy přispívá k formaci jeho svědomí, a mezi tím se denně hodiny vystavuje vlivu nejrafinovanější ateistické propagandy, která v jeho duši hromadí jed relativismu, laxnosti a smířlivosti s hříchů, které podle svatého Pavla nemají být ani jmenovány mezi námi.

Občas slyšíme, že se zveličuje hřích smilstva a přehlíží, jak zlé jsou hříchů proti lásce. Problém je v tom, že všechny hříchů smilstva jsou současně také těžkým porušením lásky, často s velice dalekosáhlými a dlouhodobými tragickými důsledky, které ani nejsme schopni docenit. Jen se podívejme, o co ve skutečnosti jde těm nejzapříšahlejším ateistům: požadují uvolnění hedonismu. Hedonismus vede k sobectví, které je příčinou všeho neštěstí na tomto světě. Zdá se, že není aktuálnějšího tématu pro současnou dobu než Mariina výzva: POKÁNÍ, POKÁNÍ, POKÁNÍ! Je nejen naší povinností, ale i naší ctí ukazovat světu svým vlastním příkladem, jak možný, jak krásný, šťastný a záviděníhodný je život v čistotě a svatosti, ke kterému jsme byli stvoření a povoláni.

-š-

TELEVIZE NOE

■ Vysílání denně 8.00 - 12.00 a 18.00 - 24.00

■ Denně: 8.00; 18.00; 21.35 - Dnešek v kalendáři

■ 11.45; 18.35 - Pohádka ■ Po-Pá: 11.55; 20.00 - Z pokladů duše

Podrobnosti na www.tvnoe.cz ■ Změna programu vyhrazena.

Ne 17. 6.: 8.02, 18.03 Malý biblický příběh (33) 8.05 Highlight (19) 8.35 Na koberečku (24) 8.50 Zlíchov jindy a dnes 9.00 Učiň mě, Pane, nástrojem! 9.15, 16.05 Léta letí k andělům 9.45 Pro víta mundi s Janem Ostroluckým 10.30 Mše svatá z kostela sv. Václava s farností Ostrava-Hrabůvka (L) 11.45 Kouzelná tužka 11.53, 20.00 Z pokladů duše 11.55 Modlitba Anděl Páně z Vatikánu (L) 12.15 2000 let křesťanství (8/13) 16.35 Hlubinami vesmíru (5) 17.35 Kde končí naděje, začíná peklo 18.10 Ježíšovo království (6) 18.40 Stavitelé chrámů 19.10 Mezi nebem a zemí (18) 19.40 Atlas Charity - CHOPS Frýdek-Místek 19.50 Zprávy TV LUX 20.05 Octava dies 20.35 Tvorba studentů filmových škol 22.05 Čteme z křesťanských periodik 22.25 Jubileum mladých 23.30 Pro víta mundi, tentokrát s Petrem Levíčkem 24.00 Poltón klub (27).

Po 18. 6.: 8.05, 18.05 Útěk není turistika 8.30 Na koberečku (24) 8.45 Učiň mě, Pane, nástrojem! 9.00, 21.55 Noční univerzita 9.40 Zlíchov jindy a dnes 9.50 Atlas Charity: CHOPS Frýdek-Místek 10.00 Cesty za poznáním: Shekawat 11.30 Octava dies 11.00, 21.00 Pro víta mundi s Janem Ostroluckým 11.55 Z pokladů duše (P) 12.00 Anděl Páně s Radiem Proglas 12.05 Pro víta mundi, tentokrát s Janem Bartošem 12.45 Jan Fišer - malíř a karikaturista 16.05 Po stopách apoštola Pavla (6/7) 16.35 Klauzura 17.05 Nová šance 18.35 Kouzelná tužka 18.45 Cesty za poznáním: Shekawat 19.15 2000 let křesťanství (8/13) 20.00 Z pokladů duše (P) 20.05 Pozvání na skleničku s Vladimírem Galgonkem (P) 20.45 Čteme z křesťanských periodik 21.40 Na koberečku (25) (P) 22.55 Repríza Noemovy pošty.

Út 19. 6.: 8.05 Highlight (19) 8.35 Mezi nebem a zemí (19) 9.20 Agua Azul, Kapský poloostrov, Everglades 9.45, 21.50 Nová šance 10.45 Atlas Charity - CHOPS Frýdek-Místek 10.50 Poltón klub (27) 11.45 Kouzelná tužka 11.55 Z pokladů duše - František Kele (P) 12.00 Anděl Páně s Radiem Proglas 12.05 Záznam koncertu v rámci festivalu Janáčkův Máj - Ludgerovice 2006 16.05 Léta letí k andělům 16.35 Pro víta mundi s Janem Ostroluckým 17.15, 23.20 2000 let křesťanství (8/13) 18.00 Programová nabídka TV NOE 18.05 Bateria 18.45 Učiň mě, Pane, nástrojem! 19.00 Přírodní záranky Evropy (12) 20.00 Z pokladů duše - František Kele 20.05 Bez hábitu - Komunita Chemin Neuf (P) 21.10 Cesty víry - Když němě hroby křičí (P) 21.30 Čteme z křesťanských periodik 21.40 Zlíchov jindy a dnes 22.50 Octava dies.

St 20. 6.: 8.05 Palengue, Meknes, Budapešťský parlament 8.35 Atlas Charity - CHOPS Frýdek-Místek 8.40, 00.05 Pozvání na skleničku s Vladimírem Galgonkem (P) 9.20 Hlubinami vesmíru (5) 10.25 Generální audience papeže Benedikta XVI. (L) 11.45 Klaunský pohádkový kuffík 11.55, 19.55 Z pokladů duše - Josef Zajíček (P) 12.00 Anděl Páně s Radiem Proglas 12.05 Klauzura 12.35 Léta letí k andělům 16.05 Pro víta mundi, tentokrát s Janem Bartošem 17.00, 22.05 Noční univerzita - Juraj Vittek 17.40 Zlíchov jindy a dnes 17.50 Atlas Charity - CHOPS Frýdek-Místek 18.05 Studio AHA (P) 18.45 Naděje světa (P) 19.10 Pro víta mundi s Janem Ostroluckým 20.00 Zprávy TV LUX (P) 20.10 Poltón klub (28) (P) 21.05 2000 let křesťanství (9/13) (P) 21.50 Atlas

Charity - Teen Challenge (P) 21.55 Frýdecký zámek (P) 22.45 Generální audience Benedikta XVI. 00.45 Na koberečku (25).

Čt 21. 6.: 8.05 Naděje světa 8.30 Dětská televize 9.00 Noční univerzita 10.00 Poltón klub (28) 10.55 Frýdecký zámek 11.05 Zprávy TV LUX 11.15, 22.30 Cesty za poznáním: Shekawat 18.35 Kouzelná tužka 12.00 Anděl Páně s Radiem Proglas 12.05 Přírodní záranky Evropy (11) 16.05 Přírodní záranky Evropy (12) 17.05, 21.15 Útěk není turistika 17.30, 24.00 Klauzura 17.55 Tandem kvíz (9) (P) 18.45 Učiň mě, Pane, nástrojem! 19.05 Naděje světa 19.30 Octava dies 20.00 Z pokladů duše - František Kele 20.05 Lumen 2000 (20) (P) 20.35 Pro víta mundi s P. Tadeuszem Zasepou (P) 21.45 2000 let křesťanství (9/13) 23.00 Nová šance 00.30 Pro víta mundi, tentokrát s Janem Bartošem.

Pá 22. 6.: 8.05, 17.25 2000 let křesťanství (9/13) 8.50 Lumen 2000 (20) 9.20 Bez hábitu - Komunita Chemin Neuf 10.20 Agua Azul, Kapský poloostrov, Everglades 10.50 Na koberečku (25) 11.05 Jan Fišer - malíř a karikaturista 11.20 Život bez předsudků - Útěk není turistika 11.55, 20.00 Z pokladů duše - Josef Zajíček 12.00 Anděl Páně s Radiem Proglas 12.05 Ježíš - království bez hranic (6) 12.30 Tandem kvíz (9) 16.05 Opakování Generální audience Benedikta XVI. 18.05 Naděje světa 18.35 Kouzelná tužka (P) 18.45 Zprávy TV LUX 18.55 Dětská televize 19.25 Tandem kvíz (8) 20.05 Kulatý stůl - setkání mládeže v Táboře 21.35 Po stopách apoštola Pavla (6/7) 22.05 Bez hábitu - Komunita Chemin Neuf 23.05 Klauzura 23.35 Noční univerzita 00.35 Na koberečku (25)

So 23. 6.: 8.02, 20.00 Malý biblický příběh (34) (P) 8.05 Highlight (19) 8.45 Ježíš - království bez hranic (6) 9.15, 19.00 Manu, Pohoří Atlas, Yosemitský národní park (P) 9.45 Čteme z křesťanských periodik (P) 9.55 Bateria 10.25, 00.25 Tandem kvíz (9) 10.55 Zprávy TV LUX 11.15, 16.35, 23.55 Po stopách apoštola Pavla (6/7) 11.45, 18.35 Klaunský pohádkový kuffík 12.00 Anděl Páně s Radiem Proglas 12.05 Nová šance 16.05 Léta letí k andělům 17.05 Noční univerzita 17.45 Učiň mě, Pane, nástrojem! 18.05 Highlight (20) (P) 18.45 Prání (P) 19.30 Starý člověk mezi námi (P) 20.05 Curriculum vitae - Záranky mého života (P) 20.35 Nanuk (P) 21.35 Naděje světa 22.00 Poltón klub (28) 22.55 Noční univerzita (P).

Ne 24. 6.: 8.05, 18.03 Malý biblický příběh (35) (P) 8.10 Highlight (20) 8.35 Na koberečku (25) 8.50 Frýdecký zámek 9.00 Dokument o aktivitách handicapovaných (P) 9.15, 16.05 Naděje světa 9.45 Pro víta mundi s P. Tadeuszem Zasepou 10.30 Mše svatá s farností Všechny svatých v Majcichově /SK/ (L) 11.45 Kouzelná tužka 11.50, 20.00 Z pokladů duše - P. Benno Beneš 11.55 Modlitba Anděl Páně z Vatikánu (L) 12.15 2000 let křesťanství (9/13) 16.35 Hlubinami vesmíru (5) 17.35 Cesty víry - Když němě hroby křičí 18.10 Ježíšovo království (7) (P) 18.30 Curriculum vitae - Záranky mého života 19.00 Palengue, Meknes, Budapešťský parlament 19.20 Atlas Charity - Teen Challenge 19.40 Prání (P) 19.50 Zprávy TV LUX 20.05 Octava dies (P) 20.35 Přehledka církevních škol Odry 2007 (P) 22.05 Čteme z křesťanských periodik 22.25 Bez hábitu - Komunita Chemin Neuf 23.30 Klauzura 24.00 Poltón klub (28).

PROTIOFENZIVA NEVĚŘCŮ

Zatímco mnoho církevních představitelů mluví o znovuoživení náboženství, nastoupili bezvěrci do protiofenzivy. Magazín „Der Spiegel“ píše o „křizovém tažení bezvěrců“. Jako by se smluvili, vyrukovali autoři v různých zemích s knihami, které přímo fundamentalisticky útočí na náboženství. Jsou to v Anglii darwinista Richard Dawkins (Boží mámení), americký kritik náboženství Christopher Hitchens (Bůh není veliký) a Sam Harris (Konec víry), francouzský autor Michel Onfray (Nepotřebujeme Boha), italský matematik Piergiorgio Odifreddi (Proč nemůžeme být křesťany) a holandská feministka Ayaan Hirsi Ali (Víra v Boha je nebezpečná).

Jejich knihy se setkaly s ostrou kritikou těch, kteří by podle Dawkinse vůbec neměli existovat: vědci, pro které Bůh nepředstavuje žádný útok na jejich světový názor. Molekulární biolog Alister McGrath odpověděl na Dawkinsovu knihu knihou s příznačným titulem „Dawkinsovo mámení“. Podle Douglase Wilsona se jedná o paniku ateistů, kteří jsou zděšení konsta-

tování, že to, co jim předávali na univerzitách, totiž, že Bůh je mrtev, zdaleka nebyla a není pravda.

SVĚTLÁ MINULOST CÍRKVE

Kdyby nebylo papeže Pia V., křesťanství v Evropě by už neexistovalo. On sám totiž zabránil tomu, aby muslimové nedobylí Řím. Dříve než se tento světec stal papežem, byl inkvizitorem. Dokládá to Hans Conrad Zander ve své knize „Stručná obhajoba Svaté Inkvizice“. Dokazuje v ní humorným způsobem, že inkvizice byla ve skutečnosti velice mladá, pokroková, příznivě nakloněná ženám a velice přispěla k rozvoji práva. Role obhájce se ve skutečnosti začala uplatňovat právě v inkvizici. Hans Conrad Zander je také velkým milovníkem gregoriánského chorálu. Píše: „Katolická církev prožívala od 4. do 6. století neobyčejný rozkvět. Bylo to mladé, velice životné náboženství. Tehdy vznikly v krátké době desetitisíce melodií, jaké nemá žádné jiné náboženství. Že v roce 1970 Církve, protože chtěla být pokroková, to všechno, tuto vášnivou sílu svého mládí, dala stranou, pokládá za velice pošetil.“

LITURGICKÁ ČTENÍ - pokračování ze str. 3

Šimon mu odpověděl: „Mám za to, že ten, komu odpustil více.“ Řekl mu: „Správně jsi usoudil.“ Obrátil se k ženě a řekl Šimonovi: „Vidíš tuto ženu? Vešel jsem do tvého domu. Vodu na umytí nohou jsi mi nedal, ona však mi nohy skropila slzami a utřela svými vlasy. Nepochybně mě na pozdrav, ona však od té chvíle, co jsem vešel, mi nepřestala líbat nohy. Nepomazala mi olejem hlavu, ona však mi drahocenným olejem pomazala nohy. Proto ti říkám: Muselo jí být odpuštěno mnoho hříchů, když mně nyní prokazuje tolik lásky. Komu se odpouští málo, málo miluje.“ Jí pak řekl: „Jsou ti odpuštěny hříchy.“ Ostatní hosté si začali sami u sebe říkat: „Kdo je to, že i hříchy odpouští?“ On však řekl ženě: „Tvá víra tě spasila. Jdi v pokoji!“ Potom chodil od města k městu, od vesnice k vesnici a kázal radostnou zvěst o Božím království. Bylo s ním dvanáct (apostolů) a některé ženy, které byly uzdraveny od zlých duchů a nemocí: Marie, zvaná Magdalská, z které vyšlo sedm zlých duchů, dále Jana, manželka Herodova správce Chuzy, Zuzana a mnoho jiných, které se o ně staraly ze svého majetku.

**CENTRUM PRO RODINNÝ ŽIVOT PŘI ARCIBISKUPSTVÍ OLOMOUCKÉM
NABÍZÍ UŽ TRADIČNÍ A OBLIBENÉ LETNÍ POBYTY:**

Slovensko: 21. 7. - 28. 7. Nízké Tatry - Liptov, škola v přírodě, Liptovská Porúbka. Ceny dosp. a děti od 10 let: 2520 Kč; děti 3-9 let: 2205 Kč; děti do 3 let: 210 Kč.

28. 7. - 4. 8. Roháče, rekreační středisko Hutý. Ceny dosp. a děti od 10 let: 2730 Kč; děti 3-9 let: 2450 Kč; děti do 3 let: 210 Kč.

28. 7. - 4. 8. Vysoké Tatry, škola v přírodě - Dětský ráj, Tatranská Lesná. Ceny dosp. a děti od 10 let: 2940 Kč; děti 3-9 let: 2450 Kč; děti do 3 let: 210 Kč.

Morava: 15. 7. - 22. 7. Vizovické vrchy, rekreační středisko Revika, Vizovice. Ceny dosp. a děti od 12 let: 2380 Kč; děti 3-11 let: 1960 Kč; děti do 3 let: 210 Kč (www.revika.cz).

21. 7. - 28. 7. Jeseníky, rekr. středisko Losinka, Rapotín/Velké Losiny. Ceny - budova dosp. a děti od 12 let: 2730 Kč; děti 3-11 let: 2380 Kč; děti do 3 let: 210 Kč; ceny - chatky dosp. a děti od 12 let: 2450 Kč; děti 3-11 let: 2100 Kč; děti do 3 let: 210 Kč (www.losinka.cz).

21. 7.-28. 7. Velké Opatovice, pobyt pro osamělé matky s dětmi. Ceny dosp. a děti od 15 let: 2250 Kč; děti do 15 let: 1850 Kč; děti do 3 let: po domluvě. Na pobytu bude přítomen kněz a psycholog.

5. 8. - 12. 8. Litovelské Pomoraví, ekocentrum Sluňákov, Horka nad Moravou. Ceny dosp. a děti od 12 let: 2590 Kč; děti 3-11 let: 2100 Kč; děti do 3 let: 210 Kč (www.slunakov.cz).

Čechy: 14. 7. - 21. 7. Krkonoše, penzion Marianum, Janské Lázně - pobyt pro prarodiče s vnoučaty, pokoje s vlastním soc. zařízením. Ceny dosp. a děti od 12 let: 2940 Kč; děti 3-11 let: 2450 Kč; děti do 3 let: 210 Kč (www.marianum.cz).

Více informací na www.rodinnyzivot.cz nebo na Centru pro rodinný život, Biskupské nám. 2, 772 00 Olomouc, tel.: 587 4054 250; e-mail: zaboj@arcibol.cz.

Ve dnech 25. 6. - 27. 6. 2007 se uskuteční na Velehradě setkání východních katolických hierarchů Evropy.

Na toto setkání přijede 30 biskupů, z toho 14 biskupů z Ukrajiny v čele s J. E. kardinálem Husarem, dále biskupové z Francie, Německa, Bulharska, Slovenska, Polska, Běloruska a Itálie. Je pozváno také mnoho dalších vzácných hostů. Během setkání budou slouženy slavné archijerejské liturgie: 25. 6. 2007 v 18.00 hodin v bazilice na Velehradě. 26. 6. 2007 v 18.00 hodin v chrámu Jména Panny Marie ve Křtinách v Moravském krasu.

Společenství Panny Marie Filipovské prosí o **modlitby (růženec) za ministra spravedlnosti** JUDr. Jiřího Pospíšila, aby byl veden Duchem Svatým ve svém rozhodování.

V rámci celosvětové akce „Světový týden respektu k porodu“, která proběhla ve dnech 7. - 11. května 2007, uspořádalo Centrum naděje a pomoci - CENAP v Brně ve spolupráci s odborem zdravotnictví jihomoravského krajského úřadu v prostorách jihomoravského krajského úřadu a v prostorách brněnských porodnic na Obilním trhu a v Bohunicích **výstavu výtvarných prací žáků základních a středních škol na téma Zrození života.** Do této výtvarné soutěže bylo přihlášeno téměř 200 výtvarných prací. Cílem této akce bylo celospolečensky podpořit výchovu k zodpovědnému rodičovství od nejútlejšího věku a po odborné linii napomoci prosazování nejnovějších výsledků vědeckých výzkumů do porodnické praxe se zaměřením na porodnici přátelskou matce i dítěti. Naše organizace by ráda v rámci výchovy k rodičovství již od nejmladšího věku podpořila děti a mládež v úctě k těhotenství, pomohla široké laické i odborné veřejnosti v odhodlání zbavit se neoprávněného strachu z porodu. Výstava v prostorách krajského úřadu již skončila. Obrázky byly přeneseny do CENAPu na Vodní ulici, kde budou využity k výzdobě prostor, ve kterých probíhá příprava nastávajících maminek i tatínek.

CENAP, www.cenap.cz

Liturgická čtení

Neděle 17. 6. - 11. neděle v mezidobí

1. čt.: 2 Sam 12,7-10.13
Ž 32(31),1-2.5.7.11
Odp.: srov. 5c (*Odpusť, Pane, co jsem zavínil hříchem.*)
2. čt.: Gal 2,16.19-21
Ev.: Lk 7,36-8,3
Slovo na den: Komu se odpouští málo, málo miluje.

Pondělí 18. 6. - ferie

1. čt.: 2 Kor 6,1-10
Ž 98(97),1.2-3ab.3cd-4
Odp.: 2a (*Hospodin uveď ve známost svou spásu.*)
Ev.: Mt 5,38-42
Slovo na den: Jdi s ním dvě.

Úterý 19. 6. - nez. pam. sv. Jana Nepomuckého Neumanna nebo

sv. Romualda (v českobudějovické diecézi: památka sv. Jana Nep. Neumanna)
1. čt.: 2 Kor 8,1-9
Ž 146(145),2.5-6.7.8-9a
Odp.: 1b (*Duše má, chval Hospodina!*)
Nebo: *Aleluja.*
Ev.: Mt 5,43-48
Slovo na den: Dává vycházet svému slunci pro zlé i pro dobré.

Středa 20. 6. - ferie

1. čt.: 2 Kor 9,6-11
Ž 112(111),1-2.3-4.9
Odp.: 1a (*Blaze muži, který se bojí Hospodina.*)
Ev.: Mt 6,1-6.16-18
Slovo na den: Otec vidí, co je skryté.

Čtvrtek 21. 6. - památka sv. Aloise

Gonzagy
1. čt.: 2 Kor 11,1-11
Ž 111(110),1-2.3-4.7-8
Odp.: srov. 7a (*Skutky tvých rukou, Pane, jsou věrné a spravedlivé. Nebo: Aleluja.*)
Ev.: Mt 6,7-15
Slovo na den: Množství slov.

Pátek 22. 6. - nez. pam. sv. Paulína

Nolánského nebo sv. Jana Fishera a Tomáše Mora
1. čt.: 2 Kor 11,18.21b-30
Ž 34(33),2-3.4-5.6-7
Odp.: srov. 18b (*Hospodin vysvobodil spravedlivé z každé jejich tísně.*)
Ev.: Mt 6,19-23
Slovo na den: Shromážďujte poklady.

Sobota 23. 6. - nez. sobotní pam. P. Marie

1. čt.: 2 Kor 12,1-10
Ž 34(33),8-9.10-11.12+15
Odp.: 9a (*Okuste a vízte, jak je Hospodin dobrý.*)
Ev.: Mt 6,24-34
Slovo na den: Proč si děláte starosti?

večer:

1. čt.: Jer 1,4-10
Ž 71(70),1-2.3-4a.5-6ab.15ab+17
Odp.: 6b (*Od klína mé matky byls mým ochráncem.*)
2. čt.: 1 Petr 1,8-12
Ev.: Lk 1,5-17
Slovo na den: Aby obrátil srdce otců k dětem.

Breviář pro laiky

Uvedení	NE	PO	ÚT	ST	ČT	PÁ	SO
do první modlitby dne:	17. 6.	18. 6.	19. 6.	20. 6.	21. 6.	22. 6.	23. 6.
Antifona	1028	1044	1060	1075	1754	1106	1666
Žalm	783	783	786	783	783	785	783
Ranní chvaly:							
Hymnus	1029	1045	1061	1076	1755	1107	1666
Antifony	1030	1046	1062	1076	1092	1107	1123
Žalmy	1030	1046	1062	1076	1093	1108	1124
Kr. čtení a zpěv	1033	1049	1065	1079	1756	1111	1668
Antifona k Zach. kantiku	700	1049	1276	1080	1780	1111	1669
Prosby	1033	1049	1065	1080	1757	1111	1655
Záv. modlitba	700	1050	1276	1080	1392	1393	1656
Modlitba během dne:							
Hymnus	1034	1050	1066	1081	1096	1112	1127
Antifony	1035	1051	1066	1081	1097	1113	1128
Žalmy	1035	1051	1067	1081	1097	1113	1128
Krátké čtení	1037	1054	1069	1084	1100	1115	1130
Záv. modlitba	700	1054	1069	1084	1100	1116	1131
Nešpory:							
	SO						
Hymnus	1024	1039	1055	1071	1085	1170	1394
Antifony	1025	1040	1056	1071	1086	1102	1395
Žalmy	1025	1040	1057	1072	1087	1102	1395
Kr. čtení a zpěv	1027	1043	1059	1074	1089	1120	1395
Ant. ke kant. P. M.	699	700	1059	1074	1090	1121	1395
Prosby	1028	1043	1059	1074	1090	1121	1395
Záv. modlitba	700	700	1060	1276	1090	1392	1393
Kompletář	1238	1242	1247	1250	1254	1257	1238

NOVINKY

OPRAVDOVÝ ŽIVOT V BOHU 9 • SEŠIT 84 AŽ 94

Vassula Ryden • Překlad P. Filip Stajner

Božský rozhovor Nejsvětější Trojice, Panny Marie a andělů s lidstvem skrze omilostněnou duši Vassuly Ryden.

Matice cyrilometodějská s. r. o. • Druhé, opravené a doplněné vydání • Brož., A5, 254 stran, 223 Kč

OPRAVDOVÝ ŽIVOT V BOHU 10 • SEŠIT 95 AŽ 101

Vassula Ryden • Překlad Marie Mrázková

Matice cyrilometodějská s. r. o. • Druhé, opravené a doplněné vydání • Brož., A5, 248 stran, 173 Kč

Z JINÝCH NAKLADATELSTVÍ

POD BIČEM MILOSTNÝM

Jan Zahradníček

Vzácné dílo české milostné lyriky. Tato Zahradníčkova sbírka je už dílem zralého básníka. Vypovídá nejen o citovém okouzlení, ale proniká až k hloubkám smyslu lásky k ženě. Básně vznikaly v letech 1940–1944 na západomoravské Vysočině, která je v nich přítomná svou opojnou krásou. Stejně tak je však v pozadí přítomný válečný svět hrůz a vraždění, „svět plný peříček z roz-

draných hnízd“. A v tom prožívají nesnadný osobní osud milenci uprostřed „nástrah a klevet“. To vše dodává veršům mimořádnou dramatickostí a napětí lásky, něhy a hrůz i žalu. Doslov ke sbírce napsal Mojmir Trávníček.

Vyšehrad, spol. s r.o. • Váz., A6, 70 stran, 148 Kč

EVŽEN DE MAZENOD - S OHNĚM V SRDCI

Text Antonio Perera • Kresby Juan Manuel Cicuéndez

Komiksově zpracování života zakladatele misionářské kongregace oblátů Evžena de Mazenod (1782–1861). Vyšlo s církevním schválením.

Karmelitánské nakladatelství • Brož., A4, 60 stran, 125 Kč

POHÁDKY Z NEBE

Tatána Eichlerová • Ilustrace Jana Ondrušová-Wünschová

Ondrušová-Wünschová

Pohádkové příběhy o tom, jak hodným dětem Lucince a Lukáškovy andělíčky pomáhali, aby se jim společně pěkně podařilo oslavit příchod Pána Ježíše na svět – Vánoce.

CERM • Váz., A4, 48 stran, 185 Kč

Objednávky knih - tel. 587 405 431 • Administrace a inzerce týdeníku Světlo - tel./fax 585 222 803

Matice cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1, e-mail: knihy@maticecm.cz

Kompletní nabídku knižní produkce MCM naleznete na internetové adrese www.maticecm.cz

772 00 Olomouc 2

147/2002

P.P.

D + I

771 11 Olomouc 1

Dolní nám. 24

Matice cyrilometodějská s. r. o.

SVĚTLO - týdeník Matice cyrilometodějské. Vydává Matice cyrilometodějská v Olomouci, Cernochova 7 - IČO 533866. Tiskne nakladatelství Matice cyrilometodějská s. r. o., Olomouc. Redakce: Josef Vlček, PhDr. Lubomír Štula. Vychází s církevním schválením Arcibiskupství olomouckého č.j. 54/98 ord. Církevni schválení se uděluje časopisům jako potvrzení, že v nich nejsou bludy v oblasti víry a mravů. Neznamená to však, že udělovatel schválení se ztotožňuje s názory jednotlivých článků. Adresa redakce a administrace: Matice cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1; telefon a fax 585 222 803 (e-mail: svetlo@maticecm.cz; <http://www.maticecm.cz>; knihy@maticecm.cz). Registrční značka MK ČR E 7225. Administrace pro Slovenskou republiku: RODENY, Vinohradnícka 11, 949 01 Nitra, telefon 0042137/741 83 83; podávání novinových zásilek povolené SP, s. p. ZSRP Bratislava, č.j. 3335-OPC zo dne 21. 5. 1996. Prohlášení redakce: U článků o tzv. soukromých zjeveních, k nimž se doposud církevní autorita nevyjádřila (jako Litmanova, Medzugasorje aj.), se podřizujeme konečnému úsudku církve. Nevyžadane nezveřejněné příspěvky nevracíme.